

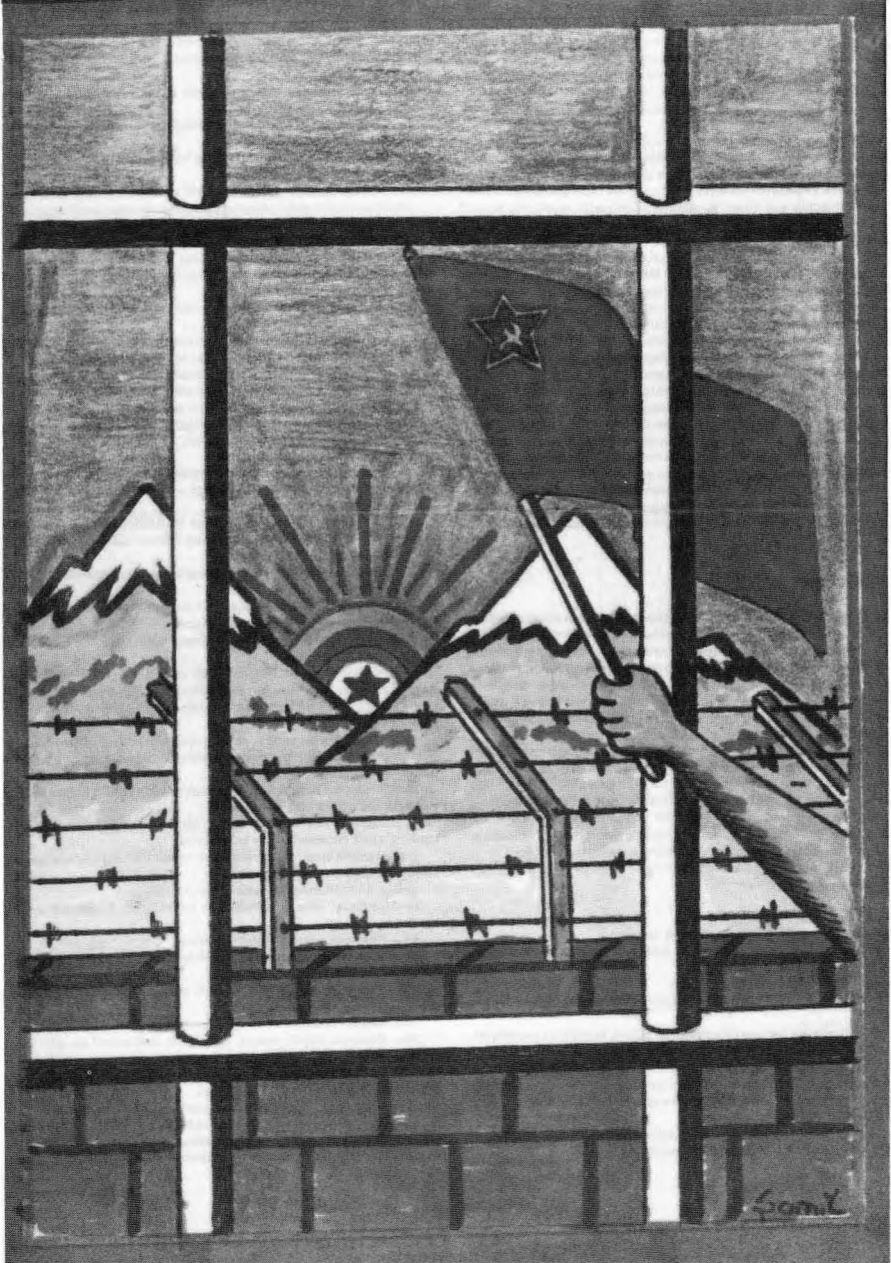

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Özel Sayı 14 / Ağustos 1989 / 3.-DM

10 yılda direniş alevi zindan karanlığını parçaladı!

Sizin direniş ve kanla çatlattığınız duvarları biz yıkacağız!

Aralarında **Mehmet YALÇINKAYA** ve **H. Hüsnü EROĞLU** yoldaşların da bulunduğu Eskişehir Cezaevi'ndeki savaş esiri yoldaşlarımızın giriştikleri son ölüm orucu eylemine ilişkin kamuoyuna ilettikleri bildiriyi yayınlıyoruz.

Yurtsever, devrimci, demokratik kamuoyuna!

22.06.1989 tarihinde "tünel bulund"ı gerçekliğiyle Eskişehir Cezaevi'nde tam bir terör ve vahşetle tüm haklarımız gaspedildi. Hala sınırsız bir keyfiyetle insanlıkdışı uygulamalar tırmındırılmaktadır.

Tünel bulunduktan sonra cezaevine asker, polis doldurulacak arama adı altında tam bir yağma ve talana girişildi. Başta kithap, radyo, teyp, daktilo, ocak olmak üzere gıyecek elbiselerimize, sivil çarşafılarına varana kadar tüm eşyalarımız yağma edildi, el konuldu. Bununla yetinilmeyerek bir provokasyon için ortamı gerginleştirip kithap girişimleri için ne gerekiyorsa yapıldı. Özellikle biz PKK davasında yargılanan tutukluların bulundugu bölüme, "Sizde mutlaka tünel var, yerini söyleyin, yoksa biz nasil bulaçığımızı biliriz" biçiminde dayatmalarda bulunuldu. Ve tam bir tahrikle üzerimize gelindi. Operasyonları yöneten subaylar ağza alınmayacak küfür ve hakaretlerle bulundular. Güvenlik adı altında alt katlar boşaltılarak üst katlara yğıdırıldı, günümüzün yirminci saati işkeneye dönüştürüldü. Hala cezaevinde bu terör ve insanlıkdışı uygulamalar büyük bir keyfiyetle uygulanıyor, tırmındırılıyor. İnsanı bazı taleplerimizi yetkililerden verdiğimiz cevap, "Bizden 1 Ağustos Genelgesi'ni uygulamamız istendi, biz de bunu yapacağız" oldu.

Bizdeki uygulamalar çadırsı bir zihniyetin ürünü olan, işkeneye ve baskı talimatnamesi olan "1 Ağustos Genelgesi'nin de çok ötesindedir. Eskişehir Cezaevi bugün tutukluların her ve imha edilmesi gereken insanlar olarak gören ve bunun için ne yapılırsa yendir diyen bir zihniyetle ve yaklaşımla yönetiliyor. Tünel olayı bizlerden öç almak ve haklarımızı gaspetmek için adeta bulunmaz "Hint kumaşı" olmuştur. Kuşkusuz sorun tünel sorunu değildir.

Devletin bu tutuklulara karşı yaklaşımı ödenen bir bilinmektedir. Cezaevlerinde bizlere sürekli dayatılan politik kimsiştir, boyun eğdikme, teslim alma, değerele yabancılaştırma ve ihanet ettirme politikasıdır. Bu politikanın başkanı için yıllarca her türlü işkeneye ve baskılara başvuruldu. Cezaevlerinde yükseltilen büyük direnişler ve eşsiz fedakarlıklar pahasına bu politikalar işlenmez hale getirildi. Diyarbakır 1988 Şubat Direnişisi bu bu politikalar resmen yenilgiye uğratıldı ve cezaevlerinde belirgin kazanımlar elde edildi. Devletin çok geçmeden tutukluların insanca bir yaşam tutturmalarına tahammül olmadığı, hazmedemediği hazırlanan ve yürürlüğe konulmak istenen "1 Ağustos Genelgesi"yle belirlen olarak açığa çıktı.

"1 Ağustos Genelgesi'nin özü, elde edilen kazanımları gaspetme, insanlıkdışı bir yaşam dayatma ve tutsakları siyasal kimsiliklerine yabancılaştırmayıdır. Genelge güçlü bir direniş karşısında uygulama zemini bulamaz. Fakat resmen geri de çekilmedi.

Ekim (1988) eylemlik sürecinden itibaren her fırsatta devlet, genelgeyi yaşama geçirmenin yollarını aradı. Bunun için adeta firsat olarak oldu. Bayrampaşa'da ve Eskişehir'de tünel gerçekliği genelgenin dayatılması ve hak gaspları bunun en bariz örnekleridir. Sorun tünel sorunu olsaydı, hukuki çerçevede bunun yasul işlemleri yapıldı. Kaldı ki, bu işi yapanlar sorumluluklarını kabul ediyorlar. Ama sorun bu değildir. Genelge'ye yaşam hakkı vermek devletin bugün cezaevlerinde önlüne koyduğu baş sorundur.

Yurtseverler, ilericiler!

Devletin cezaevlerine yönelik politikası öç alma ve tutsakları güçten düşürüp adeta yaşayan ölüler durumuna getirme ve toplumdaki tam anlamıyla izole etmektir. Bu politikadan hiçbir zaman vazgeçilmez. Altına imza atkılan insan haklarına ilgili sözleşmeler hep birer aldatmacadır. Bugün devlet, insan haklarını savunuculuğunda kimseye lat bırakmazken, kendi cezaevlerinde insan haklarını ayaklar altına çğınyor. İşkeneciy sorguavelelerinden fabrikalara, köylere varana öç her alanda sistematik uyguluyor. Eğer cezaevlerinde kimsi iyileşmeye zaman zaman şaandıysa, bu politikalarından vazgeçtiklerinden dolayı olmayıp, uygulama ortamı bulamadıklarıdır.

Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'nde bile dayatılan insanlıkdışı uygulamalara sessiz kalmamış düşünölmüz. Kazanlarımız, yıllarca bizlerin, ailelerimiz ve ilericiler insanlarını güçlü direnişleri, eşsiz fedakarlıkları, büyük bedeller, aç pahasına elde edilmiştir. İşkeneciy, fedakarlık yükü ve direniş temelinde elde edilen değerler çok anlamlı ve bir o kadar da vazgeçilmez değerlerdir. Biz, Eskişehir Cezaevi'nde kalan özgür tutsakları olarak kimsiğimizi korumak, değerlere sahip çıkmak, insanlık ve çadırsı uygulamaların boşu çıkarmak için ne gerekiyorsa vermekten çekinmeyeceğiz.

Tüm ilericiler, 06.07.1989 tarihinde başlattığımız Süreşiz Açlık Grevine kulak vermeye, desteklemeye ve dayanışmaya çağınıyoruz.

Taleplerimiz şunlardır:

- 1—"Siyasi Tutsaklık ve Savaş Esirliği" statüsünün tanınması,
- 2— Cezaevleri tüzüğüünün tutuklu ve hükümlüler lehine değıştirilmesi; öncetikle:
- a) 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması,
- b) TTE (Tek Tıp Elbise)'nin kaldırılması,
- c) Yakılan infazların kaldırılması ve a-b çıklarına bağlı olarak verilen disiplin cezalarının kaldırılması,
- d) Tutuklu ve hükümlülerin tek tek veya toplu olarak zulum, keyitlik ve yasadışılık karşısında direnme hakları meşru kabul edilmesi, bu hak disiplin soruşturmalarının dışında tutulup zulumün, keyitliliğin, yasadışılığın sorumluları hakkında soruşturma açılması, direniş nedeniyle disiplin cezaları verilmesi uygulamasından vazgeçilmesi,
- e) Bu Süreşiz Açlık Grevi eylemi nedeniyle disiplin cezası verilmeyecek ve hiçbir şekilde dosyaya işlenmeyecek,
- 3— Anadilyle (Kürtçe, Arapça vb.) konuşma ve savunma hakkının tanınması,
- 4— Sürgün politikası ve sevk keyitlerinin vazgeçilmesi,

5— Görüş Sorunu:

- a) Akarabaki sınırı getirilmeksizin (belge ve engellemeler de dahil) kapalı ve açık görüşlerde gelen tüm ziyaretçiler görüştürülmeli,
- b) Açık görüşlerde bayan ziyaretçilerimiz arama yapma gerekeceğini soyundurma gibi ahlak ve insanlıkdışı uygulamalardan vazgeçilmesi,
- c) Ayda bir açık görüş yapılması ve sürenin tam gün olması,
- d) İki haftada bir olan kapalı görüşün haftada bir yapılması,
- e) Kapalı görüş kabinindeki telefon ve camların kaldırılması,
- f) Ziyaretçilerimizin araba sorununun açık görüşte olduğu gibi kapalı görüş içinde yer ve saat ayarlaması yapılarak çözümlenmesi,
- g) Bu Süreşiz Açlık Grevi eylemi nedeniyle yapılamayacak olan dört günlük bayram açık görüşünün eylem sonrası tespit edilecek bir tarihte dört tam gün olarak koşullarda yapılması,
- 6— Basın yasasına uygun biçimde yasak kitap, dergi, vb. yayınların birer örneğinin verilmesi,
- 7— Yerli ve yabancı demokratik kitle örgütleri ve kuruluşları ile görüşme, yazışma vb. hakkımızın tanınması,
- 8— Yaasal çerçevede ülke içi ve dışı basınla yazışma —ilan, mektup vb.— hakkımızın tanınması,
- 9— Mektuplaşmaya konan her türlü sınırların kaldırılması,
- 10— Cezaevleri arası yazışma yasağının tümden kaldırılması,
- 11— Cezaevlerinden ailelerimiz, ailelerimizden bize telefonla görüşme hakkının keyfi kısıtlama ve gerçekletilmeden verilmesi,
- 12— Aile ve yakınlarımızın getireceği —göndereceği teyp, kaset, radyo, volkmen, ırtıcı ve okulların sınırlama konmaksızın içeri alınması ve şu anda alkonulanların derhal verilmesi,
- 13— Havalıdırmanın tam gün olması; sabah 07.00, akşam 20.00 statüsüne dönülmeli,
- 14— "Önlem" adı altında alt katları boşaltıp üst katları doldurma gibi keyfi uygulamadan vazgeçilerek alt kat koşulların tekrar yerleşime açılması,
- 15— Kat beşbeke kapılarının TV kabanana kadar açık bırakılması,
- 16— Kısımlar ve blokalararası masafirliğin havalıdırması süresi boyunca serbest bırakılması, süre ve sayı kısıtlamasının getirilmemesi,
- 17— Blokalararası sportif-kültürel faaliyetlerimizin engellenmemesi; kısıtlama ve sınırlama getirilmeksizin düzenlenmesi,
- 18— Yıyecek-ıcecek sorunu:
- a) Hiçbir şekilde miktar, çeşit sınırlaması getirilmeksizin kapalı ve açık görüşlerde ziyaretçilerimizin getirdiği yiyecekleri —koli ile getirilenler dahil— engeller çıkarmadan bizlere verilmesi,
- b) Kahve, çay, tütün, oralet, kakao vb. içecekler üzerine sınırlama koymaksızın kapalı ve açık görüşlerde —koli ile getirilen de dahil— verilmesi,
- 19— yemek Sorunu:
- a) Yemeğin kalitesinin yükseltilmesi ve çeşitlendirilmesi,
- b) İaşe bedellerinin arttırılması,
- c) Doktor ve tutuklu temsilciliğinin denetim ve gözetiminde yemek kontrolü hakkımızın engellenmemesi ve daraltılması,
- d) Mutfak kontrolünün bizim de katılacağımız şekilde düzenlenmesi,
- 20— Hasta Sorunu:
- a) Cezaevleri Türk Tabipler Birliği denetimine açık olmalı, cezaevinde görevli doktorlar cezaevi kurumunun denetim ve yönetim sorumluluğundan çıkarılmalı,
- b) Cezaevinde biri dış doktoru olmak üzere iki doktorun sürekli bulundurulması,
- c) Açıldığında bu yana reviri olmayan bu cezaevinde hasta tutuklu ve hükümlülerin yatırılacağı, doktor nezaretinde sürekli kontrol, bakım ve tedavilerinin yapılacağı bir revirin açılması,
- d) Hastanelere sevkini hızlandırılması, orada yeterli bakım ve tedavinin yapılması ve hastalara uygun bir yer verilmesi,
- e) Hastaneyi ziyaretlerinin kanlin, gazete vb. ihtiyaçlarının karşılanması yolunda konulan keyfi engellemelerin kaldırılması,
- f) Hastanede zincir takılması ve "güvenlik" adı altında yapılan her türlü insani olmayan muameleden vazgeçilmesi,
- g) İlaç masraflarının idarece karşılanması,
- h) Diyetlerle, arkadaşlarından ve kaldıkları koşullardan ayrılmaksızın diyet çıkarılması,
- 21— Ping-pong masalarının verilmesi,
- 22— Yeterisiz olan battaniye, nevresim, çarşaf, yastık kılıfı, labak, kaşık vb. gibi ihtiyaçlarımızın karşılanması,
- 23— Deterjan, sabun vb. temizlik malzemelerinin yeterli miktarda ve düzenli aralıklarla verilmesi,
- 24— Soğuk, sıcak su ve banyo sorununu çözümlenmesi,
- 25— Kolonya, küçük makas, tukul, cilt malzemesi vb. gibi ihtiyaçlarımızın karşılanması,
- 26— Başta cezaevlerinde denenen, sağlığı zararlı ve kullanışsız olduğu bilinen sünger yatakları bizlere verilmesi,
- 27— 22 Haziran'da yapılan operasyonlarda el konulan tüm eşyalarımızın geri verilmesi, tahrip edilen-kaybolan eşyaların bedellerinin ödenmesi ve bu operasyonlarda verilen zararın sorumluları hakkında soruşturma açılması,
- 28— Her koşuşa bir renkli televizyonun verilmesi.

Süreşiz Açlık Grevi içinde bulunan arkadaşlarımız:

1-Süku Göktas, 2-Hüsnü Altın, 3-Fuat Kav, 4-Faruk Altın, 5-Kemal Aktas, 6-Semir Batmaz, 7-Yusuf Özal, 8-Metin Uluca, 9-Mustafa Sanayia, 10-Mehmet Dora, 11-Celal Şahin, 12-Ali Fıyraz, 13-Hüsnü Korkut, 14-Ali Özgü, 15-Hüsnü Özal, 16-Salim Ulu, 17-Karim Kiki, 18-Hacı Bayram Karahis, 19-Hami Yildirim, 20-Hüsnü Şerik, 21-Metin Altın, 22-Alaaddin Aktas, 23-Nesim Kiki, 24-Zeki Yılmaz, 25-Erkan Uzun, 26-Selvi Yılmaz, 27-Mehdi Adnan, 28-İrfan Başbağı, 29-Cabbar Gazi, 30-Hüseyin Eroğlu, 31-Hamdi Kandil, 32-Selvi Kubat, 33-Medeni Gürçün, 34-Ahmet Capen, 35-Mehmet Akbulut, 36-Seyfettin Aile, 37-Bekir Meric, 38-Mahmut Dönk, 39-Recep Nur Çengiz, 40-Ali Aksoy, 41-Yusuf Korkmaz, 42-Muhammed Karabulut, 43-Mehmet Yalçinkaya, 44-Hacı İrfan, 45-Mehmet Tören, 46-Mustafa Gürçün, 47-Hüseyin Aytaylar, 48-Erdogan Sönmez, 49-Ahmet Yılmaz, 50-Kenan Sen, 51-İlhami Adıyaman, 52-Yılmaz Yildirim, 53-Mümin Ağcaşay, 54-Ahmet Cerenbeli, 55-Mehmet Doymaz (büyük), 56-Hüseyin Çengiz, 57-Derviş Celik, 58-

Cuma Karacalı, 59-Yasin Bulut, 60-A. Karim Acar, 61-Ali Hüseyinoğlu, 62-Cevdet İnak, 63-İsmail Sağı, 64-Ahmet Yılmaz, 65-Mustafa Celik, 66-Ali Kadırmı, 67-Hüseyin Akar, 68-Hikmet Fidan, 69-Abuzer Aslan, 70-A. Selim Ayyıldız, 71-Mehmet Doymaz (küçük), 72-Halil İbrahim Altın, 73-Ömer Aslan, 74-Sinan Şenal, 75-Mehdi Gökcen, 76-İbrahim Maiz, 77-Beyr Göze, 78-Hamza Kerekes, 79-A. Rahman Aslan, 80-İsmail Kiri, 81-Selmut Tay, 82-Hasan Uzun, 83-Mustafa Gürçün, 84-Sabri İpek, 85-Mehmet Akbaş, 86-Kazım Ateş, 87-Rıza Biki, 88-Hatip Okul, 89-Salman Öge, 90-Fevzi Ünvan, 91-Ramzi Kaya, 92-İbrahim İkin, 93-Sükrü Birci, 94-Mehmet Ali Yılmaz, 95-Hacı Adnel, 96-Mehmet Barak, 97-Basri Celik, 98-Recep Zeynelci, 99-Hamza Binalı, 100-Nevzat Fidan, 101-Hüseyin Temel, 102-İkhan Akpınar, 103-Mihral Yılmaz, 104-Doğan Kırıkpınar, 105-Mustafa Gölcen, 106-Faruk Özdemir, 107-Seyfettin İnakçak, 108-Mehmet Şah Sürek, 129-Galp Öğüt.

1989 zindan direniş şehitlerimiz Mehmet YALÇINKAYA ve Hüseyin Hüsnü EROĞLU yoldaşlar, zafere yürümeye gerçek güç ve ilham kaynağımızdır!

İki zindan direnişçisi yoldaşımızı daha bağımsızlık yolunda şehit verdik. Partimiz PKK'nın şehitlerini zincirine iki yeni altın halka daha ekledi. Koşullar ne kadar zor, amansız ve olanaksız olursa olsun, hiçbir koşulda ulusal ve sınıfsal onuru çiğnememeyi, bu kutsal toplumsal değeri her şeyin üstünde tutarak ona hâlet getirmemeyi, bu uğurda sonuna kadar savaşmayı ve mertliği başlıca şiar edinmiş olan **Mehmet YALÇINKAYA** ve **Hüsnü EROĞLU** yoldaşlar; Partimizin gerçekleştirdiği '89 Devrimci Atılımı Karşısında tarihlerinin en büyük bozgununa uğrayan ve bu bozgunun acısını ve intikamını kendisini daha güçlü hissettiği bir cepheden, zindandardaki tutsak yoldaşlarımızdan almak isteyen faşist-sömürgeci rejimin bu amaçla başlattığı alçakça saldırıda, açık grev eylemlerin 30. gündünyeken yitilince direnerek ve devrimci onuru koruyarak şehit düştüler.

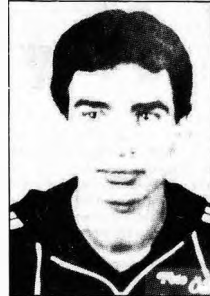
Ama, faşist-sömürgeci rejim bu karşı-devrimci amacına ulaşmadığı gibi, tutsak yoldaşlarımızın, diğer ilericiler, devrimci tutsakları ittifak halinde Türkiye ve Kürdistan'daki bütün zindanlarda yükselttikleri kararlı, azimli, bilinci ve örgütü bütün direnişleri ve esas olarak da bu iki tutsak yoldaşımızın her türlü düşüncesi karşısında, uluslararası kamuoyundan da büyük oranda tacir olarak ve yoğun kamuoyu baskısına maruz kalarak ağır bir yenilgiye de bu cephede almak tutkulanmadı. Sonuçta tutsakların eylem gerekçesi olarak ileri sürdükleri taleplerin tümünü de kabul etmek ve uygulamaya koyduğu tutsak hükümlerini değiştirerek "1 Ağustos Genelgesi" olarak adlandırılan genelgeyi bir bakıma yürürlükten kaldırmak zorunda çıkan sonuç, faşist-rejim açısından ağır bir siyasi yenilgi, devrimci-demokrat güçler ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından ise kazanımlı siyasi bir zaferdir.

'89 Zindan Direnişi, faşist-sömürgeci rejimin intikam almak amacıyla başlattığı saldırıya bir cevap olarak ortaya çıkan bir direniş olsa da, yarattığı siyasi sonuçlar bakımından bir savunma direnişi olmanın çok çok ilerisinde, etkisi Türkiye ve Kürdistan'da aşan ve uluslararası boyutta kazanımlı bir eylem olmuştur.

Kürdistan'da yurtsever halkımızı derinden etkileyip onun sömürgecilğe duyduğu ulusal öfkesini daha da kabartır ve savaşa katılımını daha da hızlandırırken, Türkiye'de de bütün ilericiler, devrimci ve demokrat çevreleri harekete geçirmiş, onları kitle eylemlerine ve çeşitli protesto gösterilerine sürüklemiştir. Uluslararası alanda ise, işlediği insanlık suçlarına kılıf giyiremediği için TC'yi en geniş kesimlerden, insan hakları kuruluşlarından; özcesi bir bütün olarak, emperyalist ve faşist bir avuç destekçisi dışında tüm dünya kamuoyundan iyice leşir ve tecrit etmiştir. Açıkır ki, devrim davası uğruna, militanca savatıkları için alınıp zindanlara doldurulan devrimci tutsaklar açısından zindan mücadelesi sadece yazarı koşullarını iyileştirmeye ve bazı ekonomik demokratik haklar kazanmaya yönelik bir mücadele olmaz. Buradan açık gün doldurulan birer alan olarak değil, blikis ulusal ve sınıfsal mücadelelerin en acımasızca ve en delaysız sürdürüldüğü alanlar olarak kabul eder ve buralarada düşmanın her türlü teslimiyeti, ihanet ve siyasi baskımdan kilitliksizleştirme politikasına, devrimci direniş politikası ile karşılar vererek buraları devrimin birer kaleleri durumuna getirmeye hedeflerler. PKK'nın zindan pratiği bu devrimci politikaların hayata geçirilmesinin tarihidir. Temelleri Diyarbakır Zindanında büyük önderlerimiz **Mazlum DOĞAN**, **M. Hayri DURMUŞ** ve **Kemal Pin** yoldaşlar tarafından atılan bu direniş politikası, 12 Eylül rejiminin ikidara gelinden bu yana yaralarca yoldaşlarımızı kahramanca şahadetleri, binlerce yoldaşımızın şansiperane direnişleri ile eteklemiş bürünerek bugünkü yetkinliğine ulaşmış ve devrimin tarihindeki gerçek ve anlamlı yerini almıştır. '89 Zindan Direnişi, ulusal kurtuluş savaşımızın TC'nin tüm ağır savaş metodlarını yeniliye uğrattıkça kadar gelişip güçlendiği bir öneme onun, zindan cephesinden takviye ederek kazanımlarını daha da pekiştirmiş ve devrim sürecini daha da hızlandırmıştır. Açık ki, bu sonucun ortaya çıkmasında kendi canlarını bu direnişe katk ederek abidesi olan **Mehmet YALÇINKAYA** ve **H. Hüsnü EROĞLU** yoldaşların payı belirleyici önemdedir.

Mehmet YALÇINKAYA

Hüseyin Hüsnü EROĞLU

leşmiştir. **Mehmet** yoldaşın çocukluğu bu köyde daha çok kendi fıstık bahçelerinde çalışmaya geçti. Çocukluğundan başlayarak üretimle ilgilenmesi O'na daha küçükken emekçi bir karakter kazandırmıştı. Çocukluğundan geçtiği bu ortam daha sonraki süreçte devrim salımlarına katılmasına önemli bir yere sahipti. Ortam bu yapıyla demokratik kişiliğin gelişmesine açık bir yapı arzıyordu.

Kişiliği böylesi bir toplumsal ortamda mayalanan **Mehmet** yoldaş, ilkökulu kendi köyünde okuduktan sonra, liseyi sürdürmek için Antep'e geldi. Ortaokul ve liseyi burada akırlarının yanında okudu. Başarılı bir öğrenciydi. **Mehmet** yoldaşın öğrenciliği 12 Mart askeri faşist darbesi sonrasında, sol hareketlerin tekrar toplanmaya ve özellikle de öğrenci gençlik arasında taraftar kazanmaya çalışıldığı 74 sonrası yıllara rastlar. Bu dönemde Antep, bütün sol grupların etkinlik sağlamaya uygun caba harcadıkları hareketli bir siyasal merkez durumundadır. Bu ortam **Mehmet** yoldaşın emekçi ve demokratik yapıyla birleşince, üzerinde çok derin etki bıraktı. Siyasal saflaşmada ezilenlerin ve sömürülenlerin tarafını tuttu. Bu tarafa tutmasında o sıralar henüz yeni yeni tanıtımı ve kavramaya çalıştığı devrimci teorinin etkisi çok belirgindi. Denebilir ki, ise dönecek **Mehmet** yoldaş için yoğun bir araştırma inceleme ve marksist-leninist ideolojili kavrama dönemi olmuştur. O yıllar yarmış çevresi daha çok bazi reformist örgütlerin etkisi altında kalarak kolay bir solculuğa sarılmışlardı. Kendisi de başlangıçta bu yakın çevresinin etkisiyle bu tür solculuk içersine girmişse de, bu solculuğun sahteliğini kısa sürede anlamış ve gereken devrimci tavı takınarak Partimiz saflarındaki onurlu yerini almıştır. O'na O, sürekli araştırın, okuyan ve tartışın biridir. Bu üstün mezyetleri sayesinde de ki, çok geçmeden Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin özgün yarımları, birbiriyle olan yakınlaşma bağlamlarının proleter enternasyonalist başkisi açısıyla kavrayarak sosyal şovenizmin, reformizmin ve her türlü oportünizmin amansız bir düşmanı olur ve devrimci maskeli bu burjuvalığı köklü bir biçimde mahkum eder.

Onun daha büyüğü terlememiş bir öğrenci lenin Marksizm-Leninizm bu denli inceleme, devrimci teorili bu denli derinden kavramaya büyük önem göstermiş, Onun daha c zaman devrimci teori

olmadan devrimci eylem olmaz" temel ilkesini ne kadar özümlediğini ve bilincine kazındığını gösterir. Bu özelliği aynı zamanda O'nu, bilimsel düşünemeyen, her türlü önyargı ve mezhepsi saplantıların anımsı olgun bir yapıya da kavuşturmuştur. Bu durumu O'nun devrimine ne kadar içtisi ve özü katıldığını ortaya koymaktadır. Zira, şovenizmin, sosyal şovenizmin, her türden sapkınliğin sol içinde ve solculuk, devrimcilik adına tutsa dumana kattığı devrimcilik hala Kemalizmin damgasını vurduğu özellikle Kürt halkının Türkiye'den ayrılarak kendi bağımsız devletini kurma hakkının şovenice inkar edildiği, bu hakkın daha çok "ulusal-kültürel özerklik" derkesine düşürüldüğü kuy bir gerçeklik ortamında, çevresine örülen bir örümcek ağının parçalarıyla Kürdistan sorununun bir devrim sorunu olduğunu ve kendi kaderini kendisinin tayin etmesinin en iyi kendi bağımsız devletini kurmakla gerçekleştireceğini haykırması, başka türlü açıklanamaz.

Parti Hareketimizde tanınarak Kürdistan devrimci ideolojisini kavraması ondaki genel birikime birleşince **Mehmet** yoldaş kısa sürede yetkin bir devrimci kadro haline geldi. Parti Hareketimizde tanışması 1977-78 yıllarına rastlar. Bu yıllarda saflarımıza henüz yeni katılan bir sempatizandır. Ancak devrimci bilinci ve çalışkanlığı ile kısa sürede sıyrılacak gelecek vaaad eden bir devrimci olarak kendini kanıtlar. Ve kısa süren bir sempatizantı evresinden geçtikten sonra memleketi olan Halat'te geri dönecek bu alanda pratik-örgütsel çalışmalarına katılır ve sorumluluk yüklenir. Bu alanda gençliği devrimci temelde edindiği örgütleyicilik, Halat'tin h'nik köylerinde gençliğin yoğun olarak Parti saflarına kazanılması, ediktirmesi ve örgütlenmelerinde **Mehmet** yoldaşın payı büyüktür. Sosyal şovenizme karşı ideolojik mücadelede üstün başarı sağlar, alanda güçlü teorik birikimiyle bu mücadelelerin başını çeker. Onun olgun, serinkan, ıknacı ve edicti özellikleri, devrimci kararlılığı, Parti ve halk değerlerine sadakatlak bağlılığı, ve devrimde katılmakla özelliği onun yörrede aranan, sevilen, sayılan ve sözü dinlenen bir devrimci önder haline getirir. Onun da bütün yaşamı, çabası bu ligue layık olma doğrultusunda olmuştur.

Halat'ti alanda deşire olarak aranın duruma düşmesi sıkıyönlen baskıların yoğunlaşmasını, nalyo açınca, Halat'teki görevin-

den alınarak 1980 yılı içerisinde Birecik sorumluluğuna getirilir. Sömürgeci rejim her geçen gün baskısını ve saldırısını yoğunlaştırılmaktadır. Geniş çaplı operasyonlar, tutuklamalar ve yer yer katliamlar gündemdedir. Bu yönüde baskılar **Mehmet** yoldaşın ailesi üzerinde de yugulanır. Bütün bu saldırılar O'na geri adım attırmaz, bilakis daha da atak hareket etmesine yol açar. **Mehmet** yoldaş bu koşullarda bile sömürgecilğe güçlü darbeler vuracak eylemler planlamışlarca geri durmaz, polise, ajanlara ve muhbirilere yönelik birçok eylemi planlayarak gerçekleştirir.

Aktif mücadele ve savaş içinde olan her devrimci militanın başına gelebileceği gibi **Mehmet** yoldaş da yapılan bir operasyon sonucu sömürgecilere tutsak düşer. Sorguda yoğun işkencelere maruz kalır, ulusal ve sınıfsal onuru, devrimci kişiliği ayaklar altında çiğnemek istenir. Ama O bütün işkencelere karşı onurunu korur. Onuru ve kişiliği koruma mücadelesi daha o anda, tutsak düştüğü andan başlar. **Mehmet** yoldaş bunun bilincindedir.

Yedilabilir ki, **Mehmet** yoldaşın esas devrimci yaşamı zindanda geçmiştir. Onun zindan yaşamı 9 yıllık bir direniştir. Çok genç yaşta ve devrimde önemli hizmetlere bulunacakken tutsak düşmesi ebtette bir talihsizliktir. Ama ona göre mücadele her yerde mücadeledir. Gerçi bütün yoldaşlar gibi O da disarda savaşmayı zindanda direnmeye her zaman veğledi, fakat bir kez tutsak düşmüğü o zaman kendisine diğer görev, ulusal ve sınıfsal mücadelesi burada da sürdürmüştü. Zindan yaşamı Diyarbakır'da, direnişin her daim markası olmuş olan 35. koştaya geçti. Karşı-devrimin zindanda sahha kaktığı, teslimiyet ve ihanetli dayatarak Partimizi burada tünden tasfiye etmek istediği vahşet denöminde, eskiden devrimci, hatla fider geçen çok insan tamenama şuşuşlaşmış sömürgeci cellatlar ona ayakla emmek yürüyen beller ve ihanet bataklığına çiden kaygan yolda hız denemesi yaparken, **Mehmet** yoldaşın başlı **Mazlum, Hayri ve Kemal**'in çektiği direnişçi yoldaşları ile birlikte, direnişin rampalı yolunda zafere gitmek için kararlı adimlarla yürüyordu. Faşist sömürgecilğin dayattığı itiraf ve ihanet uygulamalarına, mahkeme kürsüsünden Partimizi ve onun önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini savunarak, böylesine soylu bir mücadele içinde yer almasını kendisi için en büyük onur olduğunu hayırlarak karşılık verdi. Birecik ve Halat'ti gruplarında siyasi savunma yaparken diğer bazı yoldaşlarıyla birlikte en zor koşullarda bu grup davalarının siyasi yükünü omuzladı. Mahkemelerin ve cellatların "idam" tehditleri ondan en ufak bir kararsızlık belirtisi yaratmadı, en ufak bir yitilme yaşa yazılığa sürüklenmedi. Onu. Baştan sonra direnişlerin içindeydi. "Ölüm olacaksa onurlu olarak ölmeli, devrim yolunda ölmeli" derdi her zaman. Yoldaşlar onda eşsiz sevgi ve sıcaklık bulurlardı. Kendisini siyasi yünden ediktirmeye, geliştirme çalışmalarında zindanda da devam etti; sürekli okur, araştırır ve tartışır. Bu şekilde yoldaşlarına da destek olurdu.

Mehmet yoldaş, büyük bir enternasyonalist ve onurlu yaşamın bayraktarıydı

Biz, bu yazımızda, sonucun bu kadar görkemli olan ve zafar olarak nitelendirilen büyük direnişin gerçek sahipleri ve kahramanlarından birisi olan **Mehmet YALÇINKAYA** yoldaşın kişiliği, devrimci yaşamı ve mücadelesini anlatmaya çalışacağız. Kuskusuz bu kolay olmayacaktır. Zira, kendisini devrim gibi soylu bir davaya katkı edenlerin azametini kavrayıp ifade edebilmek, onların derinliğini anlamak ve anlatmak imkansızdır. Ne kadar tanısanız da, ne kadar birlikte savaşsınız, düşmansa karşı direnseniz de, anlatıcınız şeyler O'nu tam ifade etmekte kifayetsiz kalacaktır. Bu açıdan anlatılacaklarımız **Mehmet** yoldaş sizlere yeterince tanıtmasa da, örnek bir kişi ve devrimci

olduğunu ve mücadelemizde ondan öğreneceğimizi çok şeyin bulunduğunu ortaya koyabilmektir.

Mehmet YALÇINKAYA yoldaş Urfa'ya bağlı Halat'ti ilçesinin eski ilmi Tisha, yenilmiye Fıstıklı'da köyünde 1961 tarihinde dünyaya geldi. Ailesi genelini fıstıklıkla çalışılan orata hali bir köylü ailesiydi. **Mehmet YALÇINKAYA** yoldaşın en önemli ve anlamlı özelliklerinden biri, o yörede Türk olan küçük bir azınlık topluluğu mensup olmasıdır. TC'nin ayrılığı ve düşmanlığı körükleyen, bütünüyle ırkçı-şoven politikasına karşın, bu küçük topluluk, Türk halkıyla kader birliği içinde olmuş ve daha başlangıcından itibaren Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine sempati ile bakarak bu mücadeleyi destek-

Kendisine, "Sen Türksün, Kürt değilsin, Bağımsız Kürdistan devletinin kurulması seni ne ilgilendirir" diyen bir cezaevi yetkilisine,

"Kahrolsun Sömürgecilik, Yaşasın Bağımsızlık", "Bijî PKK, Bijî APO" sloganları ile karşılmıştır. Mehmet yoldaş gerektikçinde

"Bir halkın özgürlük mücadelesini desteklemek ve ona bizzat katılmak için mülaka o halktan biri olmak gerekmez, bunun için insan olmak yeterlidir" cevabını vermiştir. Bu O'ndaki enternasyonalist ruhunu ve kavrayışını ne kadar derin olduğunu ortaya koyuyor. Kürdistan devrimine katılışını şöyle izah etmiştir: "Ben her şeyden önce bir Kürdistanlıyım, bu ülkede doğup büyüdüm, Kürdistan benim de vatanımdır. Bu bakımdan Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yer alıp savaşmak benim için bir yurtseverlik görevidir. Öte yandan marksist-leninist ideolojisi benimsemek beni olarak enternasyonalist olmak zorundayım. Ortadoğu'da bir enternasyonalistin önüne koyacak en büyük devrimci görev, emperyalizmi ve onun devletçiliği gericiği bölgeden söküp atmaktır. Bunun yolu da Kürdistan devriminin zatairinden geçiyor. Bu açıdan benim Kürdistan devrimine katılışım yurtseverlikte enternasyonalizmin uyumlu bir birliğini ilade ediyor". Gerçekten de yaptığı bu tahli, Mehmet yoldaşın kendi gerçekliğini en yalın bir biçimde yansıtır. O'nu daha başka türlü izah etmek mümkün değildir.

Mahkemede kendisinin bir PKK sempatizanı olduğunu açıklayarak, sömürge bir halkın özgürlüğü için savaşmanın suç olmadığını, yerden göğe kadar hakları olan bir mücadeleyi suç saymayla ve onu yargılayıp mahkum etmeye hiçbir hukuk sisteminin güc getiremeyeceğini ve buna kudretli olmadığını ustane basa basa vurgulayıp, bilakis eğer tarih karşısında bir suçlu aranıyorsa —ki aranıyor— bu suçlunun, Kürdistan halkı üzerinde asırlardan beri sömürgeci imha siyaseti uygulayan Türk Devletinden başkası olmadığını, asıl onun tarih karşısında hesap vermek zorunda olduğunu cesurca haykırması, son sözü sorulduğunda ise, "Mahkemenin vereceği kararın benim için hiçbir değeri yoktur. Mücadelem verdiğimiz Tarihîn PKK ve dolayısıyla benim hakkımda vereceği kararın beraat hakkından en ula bir kuşku duymuyorum" demistir. Ve mahkemenin hakkında vermiş olduğu "idam" kararını diğer yoldaşlarıyla birlikte,

dimesini bildiği kadar yaşama, ama insanca ve özgürce yaşama da delicesine tutkundu. Sık sık acık grevi yaptıkları için kaygısını dile getiren ve niye kendinize bu kadar eziyet ediyorsunuz diyen kardeşine yazdığı bir mektubunda, "Aslında biz de bu eziyeti çekmek istemiyorduk. Ama, baskı ve zulme karşı başka silahımız da yok. Tek sermayemiz canımız, başka silahlarımız olsaydı kuşkusuz bu eziyeti çekmez, önümüzü savasaydık. Durumumuz kavrakdıkça bize hak vereceğine inanıyorum" diye yazmıştı. Zindan mücadelesinin gerçeğini bundan daha çarpıcı yansıtmak mümkün değildi.

Hakkındaki idam kararının "Askeri Yargıtay"ca onaylanmasından sonra kendisini intaza hazırlıyordu. Diyarbakır'dan ayrılmadan önce yazdığı bir mektupta yoldaşlarıyla veda etmişti. Mektubunda, "İdam sehpasına gidecek dizlerin katkitten titremeyecek, sloganlarımızı haykırma haykırma karacılığı yüzüne tükürerek, siz yoldaşlarımıza ve Başkanımız APO'ya layık bir şekilde noktalayacağım yaşamımı" diye yazıyordu. Diyarbakır'dan 1986 sonlarında Aydın Cezaevine sürgün edildi, daha sonra bir tünel kazma olayı bahane edilerek oradan da Eskişehir Cezaevine götürüldü. Son olarak Eskişehir Cezaevinden geri Aydın'a sürgün edilmeye caddenin ortasında bırakıldı. O, kendisini daha çok idam sehpasına çıkmaya hazırlamıştı, bu nedenle faşist rejimin kendilerini ilade rehlin tutarak, "PKK'nin ilimizde adamları var, rahat durmasalar onları asarız" tehditlerine gücün geçirdi. Ama faşist celtalar O'nu idam sehpasına çıkarma cesaretini daha gösteremediler, ölüm yolluğunda cıkmış olduğu bir anda hunharca saldırarak katletmeyi çıkartılarında hake uygun buldular. Ve Mehmet yoldaş gözü dönmüş faşist sömürgeci rejimin tüm devrimci tutsaklara karşı giriştiği topu katliam saldırısında şehit düştü. O, ölüm olacaksa onurlusundan olsun derdi. Evet, biçimi nasilsa olursa olsun fark etmezdi. Böylece O'nu arzusuna kavuşmuş oldu. Onurlu bir ölüme yaşayacağını noktalarak ölümsüzeleşti.

Hüseyin yoldaşın mücadelemizde yaşatacağız

Zindan şehidimiz Hüseyin Hüsni EROĞLU yoldaş 1958'de Dersim'in Pülümür kazasının Hacılu köyünde doğdu. Ancak babasının memuriyet nedeniyle küçük yaşta kenar yerleştikleri Dersim merkezinde

büydü. Ailesi yedi çocuklu orta halli bir aileydi. Hüseyin yoldaş ilk, orta ve lise öğrenimini Dersim'de tamamladı. Çocukluğu sakın, kendi halinde bir yaşam içinde geçti. Hüseyin yoldaşın siyasetle tanış-

ması, ulusal kurtuluşçu ideolojinin Dersim'e girdiği döneme rastlar. Ulusal kurtuluşçu hareketimizin Dersim'e ilk girdiği dönemlerden başlayarak ona sempati duymaya başlar. Bu dönemde Hüseyin yoldaş ilise birinci sınıfta okumaktadır. Süreç içinde ulusal kurtuluşçu ideolojisi ile bütünleşerek bu ideolojinin savunuculuğunu yapmaya başlar. Kısa zamanda atılım kaydederek okul ve gençlik sorumluluğu görevini üstlenir. Gerek okul öğrencisi gençliği ve gerekse dışındaki gençlik kesimlerinin ulusal kurtuluşçu saflara kazandırılması için aktif çaba harcar, propaganda yapar ve birçok genç ulusal kurtuluşçu saflara geçer. İçinden geçtiği süreç ve yaşadığı olaylar. O'nu ulusal kurtuluş mücadelemizde daha da aktifleştirir. Devrim, halk ve Partiyi karşı sorumluluk taşıyarak, Dersim alanında ulusal kurtuluşçu çizginin halklaştırılması için devrimci olmayan çizgilerle mücadele eder.

Hüseyin yoldaş, Kemalizm Dersim'de yaratmaya çalıştığı kişiliği, kendi yaşam pratiğiyle mahkemem etmek için yoğun çaba sarfeden bir militandı. Partimizin önderliğinde geliştirilen ulusal kurtuluş mücadelemizde kendisini yetkinleştiren Hüseyin yoldaş, bir süre Dersim alanında mücadele yürüttükten sonra, Kürdistan'ın değişik alanlarındaki çalışmalara da katılır.

Hüseyin yoldaş, Partimizin yurtdışına çıkış ilk militanları arasında yer alır. Bu dönemde Kemal PİR ve Delil DOĞAN yoldaşlarıyla birlikte Filistin sehasına giderek, askeri ve siyasi eğitimini geliştirir. Tekrar Kürdistan'a dönen Hüseyin yoldaş, Dersim alanında mücadelede katkılarını önemli düzeyde sorumluluklar üstlenir. Alıcı eğitim sonucu daha da başarılı çalışma yürütür. Parti talimatlarını yetkinle uygular. Dersim-Bingöl gruplarının yurtdışına çıkarılmasında önemli görevler basarır. Yurtdışına çıkarılması gereken kadroları dışarı çıkarduktan sonra, kendisi de grubuyla birlikte geri çekilecekti. Bu sürede sorumluluğundaki grupla düşman güçler arasında olaraka çatışma meydana gelir. Bu çatışmalarda başarıyla savaştan Hüseyin yoldaş, Dersim halkının büyük sempatisini kazanır. Çeşitli yetersizliklere düşse de Partiyi ıpratıcı ilazları ve pratiklere karşı amansızca mücadele eder. Hüseyin yoldaş, grup yoldaşlarıyla birlikte, Partimizin geri çekilme taktiği gereği yurtdışına çıkma hazırlığı içindeyken, faaliyetlerinden bir operasyonu sonucu Ararat'ta mevkisinde düşman güçlerine esir düşer. Esirliğin ilk günlerinde belli zayıflıkları içerisinde girer, ancak kendisiyle birlikte yakalanan yoldaşlarına yüklenmek istenen tüm olayları kendi üzerine alarak onları kurtarır. Sorgulama döneminden sonra, Elazığ 3 Nolu Askeri Cezaevi'ne götürülür. Hüseyin yoldaş, burada sorgulamada gösterdiği zaafıtan terkederken, direnişten yana tavır geliştirir. Bu dönemden başlayan direnişliliği, şehit düştüğü ana kadar sürdürecektir. Bir süre Elazığ'da tutulduğu bulunan Hüseyin yoldaş, daha sonra aynı cezaevinde kalan bazı ihanetçilerin ıtrafı sonucunda Diyarbakır zindanına sevk edilir. Diyarbakır'da da tüm işkence ve baskılara rağmen direnişçiliği seçer ve Mazlumların, Hayirilerin ve Kemallerin takipsizi olur Buradan da bir grup yoldaşıyla birlikte Eskişehir Özel Top Cezaevi'ne sürgün edilir.

Diğer direnişlerde olduğu gibi, son acık grevi direnişinde de yer alan Hüseyin Hüsni EROĞLU yoldaş, direnişin 35. gününde Aydın

Cezaevi'ne nakledilen yoldaşları arasında bulunuyordu. Aydın'da geliştirilen barbar ve faşist saldırı sonucu Mehmet YALÇINKAYA yoldaşla birlikte şehit düşer.

Mehmet ve Hüseyin yoldaşlar Kürdistan devrimi yolunda verdikleri ilk şehitlikler olmadıkları gibi, son şehitlikmiş de olmayacaklardır. Onlar Mazlum, Hayri ve Kemal yoldaşlardan aldıkları direniş bayrağını layıkıyla taşıyarak, yere düşürmeden geride kalan yoldaşlara teslim ettiler. Onların onurla taşındıkları ve ölümlerine gerekçe yaptıkları direniş bayrağı bugün zindan burçlarında Kürdistan'ın dört bir yanında dalgalanıyor. Fiziki olarak aramızdan ayrı-

—Mehmet YALÇINKAYA ve H. Hüsni EROĞLU yoldaşlar ölümsüzdür!
—Anılarını mücadelemizde yaşatacağız!

Direnış Arkadaşları

Darağacına gidecek sömürgecilere son sözüm, 'topraklarımızdan defolun' olacaktı!"

Yoldaşları

Su anda, sömürgeci-faşist mahkemeler tarafından verilen idam cezasına çarptırılmış durumdayım. Mücadelemizin doğuşu için bu tür cezaların verilmesi ve infazı normal bir olaydır. Zira, özgür ve multi bir geleceğe ulaşmak için her fedakarlığa katılmak gerek. Büyük davalar, büyük idealler ve büyük mücadeleler kendine denk düşen büyük zorluklar, acıları ve eşiz bir özeriyi gerektirir. Ben de, ölümü, özgür ve bağımsız geleceğimizin bir parçası olduğundan, böylesi bir ölümü gururla karşılayacağım. Bazı ölümler, eğer anlamlı kavrınsa, en azından yaşamak kadar değerlidir.

Sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselip egemen sınıfların yüreğine korku saldığı her dönemde, egemen güçler, bu mücadeleleri bastırmak ve halka gözeceği vermek için her dönemde idamları gündeme getirmişlerdir. Tarih, bunun zengin örnekleriyle doludur. Ama hiçbir zaman, ölümler, halkları yıldırmaçedeği gibi tam aksine mücadeleyi yeni imveler kazandırmış ve egemen sınıfların korkusunu bir kat daha artırmıştır. Egemen sınıflar, ezilen sınıfların düşüncesini ve politikası karşısında cansızlığı fiziki olarak ortadan kaldırmakla onları ölümsüzeleştirirler.

Bu olgu, ülkemizin iç de geçerlidir. Geçmişte sömürgecilerin, hiçbir PKK'lı yoldaş idam edilmeyişinin altında yatan gerekçeleri, idamlarını, mücadelemize güç katacağını bilmesi ve bunun siyasal sonuçlarına katlanamamasıdır. Bunun yanında, yüzlerce devrimci ve yurtsever insanımızı alçakça kompirolar sonucu katlettiler. Özellikle Diyarbakır zindanları ve polis sorgulamaları bunun en vahşi örnekleriyle doludur.

Düşmanın, şanlı ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında düştüğü çaresizlik, umutsuzluk ve yığınlık; onu, muhtemelen zindanlardaki savaş tutsaklarına yönetebilir. Ama hiç kuşkusuz, düşman bizim ilade etmekle kendi kanlılarımızı sonunu biraz daha yakınlatacaktır. Bu kesindir. Şu anda ben, bir PKK savaşçısı olarak; ölüm, halkım, Partim ve devrim uğrunda idam edilmemi büyük bir şeref olarak görüyorum. Düşmanın eline erken-

miş olsalar da manevi komutanlarımız olarak yüreğimizde ve vicdanımızda sonsuza dek yaşayacaklardır. Mehmet ve Hüseyin yoldaşların uğrunda değerli canlarını seve seve feda ettikleri ve onun için koşullar ne olursa olsun hiçbir fedakarlıktan kaçınmadıkları davalarının büyüklüğü ve tarihi haklılığı daha şimdiden onları tüm insanlığın ortak değeri haline getirdi. Bundan böyle anıları, zulme karşı yükselen her direnişte, her halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine ve zafer kazanan her devrimde direnenlerin ilham kaynağı olacak ve birer direniş meşalesi olarak onların yolu aydınlatacaktır.

esir düşmek ve bu nedenle de mücadeleye fazla katkımin olmayışı beni rahatsız etmemektedir. Yaşamımın büyük bir bölümünü sömürgeci zindanlarda geçirdim. Esirliğin ilk yılları Diyarbakır zindanında başladı. Düşman bizlere ihanet dayattı, devrimci ve insanı kişiliğimizi uzlaştırmak istemişti. Bu dönem boyunca, düşmanın tüm bu dayatmalarına rağmen Partiyi ve halka olan bağlılığımı hiçbir zaman yitirip karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılmadım. Dönem, Diyarbakır zindanında destanlar yaratan şanlı direnişlerle sona erdirilecek, onurlu bir yaşamın yaratıldığı dönemde de üzerine düşen görevleri yapmaya çalıştım. Maruz kaldığım her türlü vahşi işkence ve uygulamalar beni mücadeleye daha fazla bağlayarak düşmana olan öfkemi ve kinimi daha artırdı.

Bu öfkemi idama gidecek de bir Kürdistanlı devrimci ve PKK savaşçısına layık bir tavır gösterecek. sömürgeci celtaların yüzüne haykıracağım. Ölüm olayına bilince yaklaşıcağım. Devrimciler, devrim ölümü olan ölümlü ebedi bir yaşamın ödüllü olarak görüldü. Bu ölümler halkımızın yüreğinde bizleri ölümsüzeleştirir. Gerçek anlamda demek işe, sefil ve onursuzca bir yaşam uğrunda halk ve Parti değerlerine sırt çevirmek.

Partimizin bize verdiği örnek, öğrettiği güç bizim için ideali ve yolunu çizdi. Bağımsız Kürdistan, uğrunda ölünecek kadar kavratılmıştır. Bu yüce ve soylu idealler, uğrunda bin defa demeye değerdir. İşte, bu fiziki yaşamdan; gelecek ölüme derhalim mutlu, bağımsız ve özgür yaşamın kuracağına olan sarılsız inancımın verdiği güçle ve mutlulukla ayrıla-
cağım. Bu açıdan Türk sömürgeçiliği, bedelinin dışındaki hiçbir şeyi ortadan kaldıramayacak. Aksine, uğruna yaşamızı feda ettiğimiz davayı yüceltmiş olacak. Son nefesimde bile, halkım, ülkem, Partime, yüce komünizm davasına ve tüm yoldaşlarıma duyduğum derin ve içten sevgiyi ayrıla-
cağım. Bu açıdan keşimlere ilade edilmemesi ve saygılara saygıdır. Bu açıdan Partim, yoldaşlarım, eşiz insan Başkan APO'ya, Türkiye ve dünya halklarına şu şekilde dile getirmek istiyorum:

yel" olarak değerlendirip, Taksim'deki Atatürk Kültür Merkezi önünde kitaplarına siyah boya dökerek, cezaevlerindeki uygulamaları protesto ettiler. Bir de TBMM'ye telgraf çekerek hükümeti istifaya çağırıldılar.

Sabahın erken saatlerinde Aydın terminalinde bir araya gelen tutuklu ve hükümlü yakınları, Asayiş Subesi ekipleri, Çevik Kuvvet ve Siyasal Şube'ye bağlı siyah polisler tarafından sıkı takibe alındılar ve yakınlarıyla görüştürülmediler. Bunun üzerine tutuklu yakınları, durumu protesto ettiler. PKK'lı savaş esiri **Erdogan Sönmez**'in annesi Hanım Sönmez, "Gethirin mazotu kendimi yakacağım. İki yavrumuz gitti, şimdi sıra öbürlerinde mi? Aç, susuz buraya getirilmiş, bunu insan olan hiç kimse bir başkasına yapamaz." diye bağırarak baygınlık geçirirdi.

Sosyalist Parti (SP) tarafından "Cezaevlerindeki baskı ve ölümlere son" miting ve yürüyüşü yapıldı. Ankara'da yapılan protesto gösterisine polis zor kullanarak olaya müdahale etti ve 100 kişiyi gözaltına aldı.

Elazığ'da SHP İl Başkanı **Av. Sinan Öztürk** ve 15 tutuklu yakını ayrı ayrı cezaevlerinde bulularak, cezaevlerindeki baskıları protesto ettiler.

İskenderun'da tutuklu yakınlarının da bulunduğu 22 kişi açık

danına kadar yürüdü, marşlar da söyleyen grup, bir süre oturma eylemi yaptı. 300 kişinin başlatığı açık grevinde bir de 3 aylık bebek annesiyle birlikte bulunuyordu. Eylemciler, "1. Ağustos Genelgesi" kaldırılınca kadar mücadelelerine devam edeceklerini açıkladılar.

SP Genel Başkanı **Ferit İsever**, partisinin meclis toplantısında yaptığı açıklamada, "Ölümlerin birinci sorumlusu siyasi iktidar ise, ikinci sorumlusu da açık grevlerin (şiddet eylemi) diyerek, devlet şiddetini davet eden SHP'dir" dedi.

İstanbul Tabip Odası tarafından konuyla ilgili yazılı açıklama yapıldı. Açıklamada, tutuklu ve hükümlülerin nakledilmelerine onay veren doktorlara ceza verilmesi için Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi'ne başvurulacağı belirtildi.

Sultanahmet'te Adliye binası önünde, bombalı süsü verilmiş ve üzerinde "Faşist katillerle ölüm" "Yaşasın tutanakların direnişli-Türkiye Komünist işçi Direnişli" yazılı pankart asıldı.

Vatan caddesinden Topkapı'ya doğru protesto yürüyüşüne geçen bir grup, polis tarafından engellendi.

Aydın Cezaevi önünde 50 kadar tutuklu ve hükümlü yakını bir grup, yakınlarıyla görüşmeden ayrılmayacaklarında ısrar edince, cezaevi yönetimi pusulalarla haberleşmeyi

yaptı.

SHP milletvekillerinden **Fikri Sağlar** ve **Sedat Doğan** gittikleri Aydın Cezaevi kapısında görevlilerle uzun süre tartıştıkları sonra içeri girip direnişçilerle görüştüler. Yine SHP milletvekili **Kamer Genç**, **T. Özal**'ın cevaplandırması istemyle konuyla ilgili soru öngesi verdi.

Adalet Bakanlığının binasında, yerleştirilen bomba patladı. Ankara Cebeci'de Siyasal Bilgi-

da kalmaya başladılar.

İstanbul Fındıkzade'de bir grup genç, yala yancı maddeler döküp yakarak protesto gösterisi yaptı.

Siyahlar giyen bir grup kadın, İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı. Yoldan geçenleri siyah kartonlar dağıttı. Polis, kadın protestocuları 3'ünü gözaltına aldı.

İstanbul Mahmutpaşa'da, Kürtçe "Devrim şehitleri ölümsüzdür" pankartı altında 700 kişilik bir grup, sloganlar atarak gösteri yaptı.

ler Fakültesi karşısına bombalı süsü verilmiş bir pankart asıldı. "Zindanlardaki faşist baskı ve katliamlara son" pankartı nedeniyle, yarım saate yakın bir süre cadde trafiğe kaplandı.

İHD'nin İzmir şubasına üye olan ve sayıları 100'dü aşan kadın ve erkek, tutuklu ve hükümlü aileleriyle kolkola girerek Hükümet Bulvarı'nda yürüyüş yaptılar. Yürüyüşte kadınlar, başlarına beyaz eşarp bağladılar.

DYP Genel Başkanı **S. Demirel**, Aydın'daki ölüm olayı üzerine yaptığı açıklamada, "İnsanlık dışı muameleler cereyan ediyor, bunu kimse savunamaz" dedi.

Sosyalist Feminist Kaktüs Dergisinden, Ayrımcılığa Karşı Kadınlar Derneğinden, Kadın Kültür Evinden ve İHD İstanbul Şubesi Kadın Komisyonu'nda 30'a yakın kadın, siyah elbise giyinerek, Çarşıoğlu'nda cadde ortasına yatarak bir süre trafiğe engellediler. Eylemde, bir bildiri okundu ve sloganlar atılarak cezaevlerindeki uygulamalar protesto edildi.

50'ye yakın tutuklu ve hükümlü yakını, Aydın Cumhuriyet Savcılığı'na, "Bundan sonra olacak kişilerin cezaevi yöneticileri ve Adalet Bakanlığı sorumludur" yazılı bir dilekçe bırakarak sonra, toplu halde cezaevi önüne kadar yürüdü.

Mersin'de tutuklu ve hükümlü yakını 6 kişi, İHD binasında açık grevini başlattı. Açık grevine 11 yaşındaki Sinan Genç'er de, annesiyle birlikte katıldı.

Türkiye Yazarlar sendikası'na bağlı bir grup yazar, ortak bir basın toplantısı düzenleyerek, cezaevlerindeki koşulların düzeltilmesi için yetkilileri uyardılar. Ayrıca TYS 2. Başkanı **Cengiz Bektaş**, hiç kimse insanları öldürme, işkence ve baskı yapma hakkına sahip olmadığını açıkladı.

150'ye yakın bir grup tutuklu ve hükümlü yakını, ellerinde pankartlarla Aydın şehri merkezinde yürüyüşe geçti. Polisler zor kullanarak yürüyüşü engellemeye çalışınca aileler, direnişe geçerek bir polisi dövdüler. Çatışmada 43 kişi gözaltına alındı. Tutuklular arasında bulunan 80 yaşındaki **Makbule Balcan** adlı ana, cezaevine gönderilirken fenalaştı ve hastaneye kaldırıldı. Ayrıca ölüm orucundaki yakınlarını yalnız bırakmamak için, aileler, Aydın Cezaevi çevresinde çadırlar kurarak bura-

maş parçalarını havaya fırlattılar.

Antalya'da 80 kadar tutuklu ve hükümlü yakını kadın, sessiz protesto yürüyüşü yaptı.

Çeşitli barlarda kayıtlı 50 avukat, bir basın toplantısı yaparak, cezaevlerindeki uygulamaları hukuk dışı olarak değerlendirdi, tutuklu ve hükümlülerin taleplerinin yerine getirilmesini istedi.

Ölüm orucunun 47. gününde, Aydın Cezaevi önünde tutuklu ve hükümlü yakınları yaptıkları açıklamada, "İnsan haklarını ve insanlığın hiçe sayıldığı bir ülkede vatandaş olmanın hiçbir anlamı yok. Eğer ölümsüzdük iki günde ölümü bir sonuç alamazsak, toplu intiharlara başvuracağız. Bunda kararlıyız" dediler.

İHD Adli Durum Komitesi ile SHP Cezaevleri Komisyonu üyeleri, Aydın Cezaevi'ni incelemelerinden sonra yaptıkları açıklamada, görüldükleri karşısında dehşete kapıldıklarını söylediler. İncelemede bulunanlardan SHP Ankara Milletvekili **Kamil Ateşoğlu** ve Ankara Tabip Odası Başkanı **Selim Ölcü**, yaptıkları değerlendirmede "İnsanlığımızdan utanıyor" dediler.

23 demokratik kitle kuruluşunun temsilcilerinden oluşan İnsan Hakları Acil Durum Komitesi yaptığı açıklamada, "Cezaevlerindeki baskının utançından kimse kendisini kurtarmayacaktır" denildi.

Yazar ve politikacılar **Aziz Nesin**, **Mehmet Ali Aybar**, **Raif Nuri İleri**, **Emil Galip Sandalcı** ve **Mina Urgan**, 16 Ağustos günü (47. günde) Pera Palas otelinde bir basın toplantısı yaparak, 48 saatlik açık grevine başladılar. Grevci yazarlar bir de bildiri dağıttılar.

Bildiride, "Açık grevimiz sonuç vermezse, tekrar açık grevine başlamaya, yurdumuz aydınlarını daha büyük katliamlarına açık grevine yağınaştırmaya kararlıyız" denildi. **A. Nesin** basın toplantısı sırasında "Başka yapacak marifetimiz yok. Amacımız halkı harekete geçirmekti" dedi. **M. Ali Aybar** ise "Evlatlarımız orada ölmek, banı tanınmıyor. Bizimki kıvılcımdır, bundan sonraki tepki halktan gelsin" dedi.

Tutuklu ve hükümlüler destek amacıyla imza kampanyası başlattı. İlk imzaları film yönetmenleri attı.

İstanbul'da 600'e yakın gaza-

grevine başladı. 6. gününde sayı 25'e yükseldi. Daha sonra yapılan "bir günlük destek çağrısı" üzerine 27 kişi daha katılarak, açık grevlerinin sayısı 52'ye yükseldi.

Hatayın Samandağ ilçesinde bir grup kardan gösteri yaptı. Göstericiler Aydın Bakanlığınca telgraf çektiler. Polis tarafından 5 kişi gözaltına alındı.

İstanbul Cembarlıca Meydanı'nda bir grup yurttan gelen genç, karsan bir gösteri yaptı. Gösteri eyleminde Kürdistan'daki faşist operasyonları ve cezaevlerindeki uygulamaları protesto eden sloganlar atıldı. Eylemin sonunda, alanda bulunan bir cami duvarına, "Kürdistan şehitlerini intikamı alınacak" yazılı pankart asıldı.

SP binasında tutuklu yakınları almaya geyre başladılar. Sayıları 30'un üzerinde olan grevçiler, eylemlerini kararlaştırarak sürdürüyorlar.

İnsan Hakları Derneği, Adalet Bakanı **Ölcan Sunulu**'yu istifaya davet için telgraf kampanyası başlattı.

SHP İl Örgütü, bir bildirge yayınladı, "1. Ağustos Genelgesi"nin kaldırılmasını ve genel af ilanı edilmesini istedi.

İstanbul'da 19 derneğin üyeleri bir araya gelerek, Eserler Halkevi'nde 3 günlük açık grevine başladılar. Açık grevi başlatılmadan önce yaklaşık 300 kişilik grup, Çarşıoğlu'ndan Sultanahmet Mey-

sağlamak zorunda kaldı.

300 kişilik bir grup, Dev-Genç imzalı ve sloganı bir pankart açarak, yolu trafiğe kapatıp ateş yaptı. Gösteride, "Zindanlar başlasın", "Mehmetler, Hüseyinler dinmez" vb. sloganlar atıldı.

Türk-İş'e bağlı bazı sendikalar ile bağımsız sendikaların genel başkanı ve yöneticileri Belodiye'de Sendikası'nda ortak imzalı bir bildiriye cezaevlerindeki baskılara sessiz kalınmamasını istedi.

DSP Genel Başkanı **B. Ecevit** ve SHP Genel Başkanı **E. İnönü**, yaptıkları ayrı açıklamalarda genel af çıkartılmasını ve ölüm cezasının da kaldırılmasını talep ettiler.

Diyarbakır'da 35 kadar tutuklu ve hükümlü yakını, SP İl Binası'nda başlattıkları 3 günlük açık grevini süresiz uzattı ve aileleri sonuna kadar direnmekte kararlı davranacaklarını açıkladılar.

SHP Çorum Milletvekili **Rıza Tıman**, tutukluların nakline onay veren doktorlardan **Bülent Balıoğlu** ve **Lütfi Döğen** hakkında suç duyurusunda bulundu.

Türk-İş Genel Başkanı **Şevket Yılmaz**, ideolojik görüşe bakılmaksızın tutuklu ve hükümlülerin insanca davranılmasını ve sorunlarını acil çözümünün getirilmesini istedi.

İHD'nin çağrısı üzerine, Ankara'da Abdi İpekçi Parkı'nda, cezaevi direnişinde şehit düşen **M. YALÇINKAYA** ve **H. HÜMİT ÖRMEĞÜ** yoldaşların anısına saygı duruşu

larla ve Kürtçe "Barxwedan jiyanê" (Direnmeye yaşamaktır) sloganının yazılı olduğu bir pankart açarak sloganlar attılar. Yürüyüşü geçen göstericilere polis müdahale ederek 11 kişiyi gözaltına aldı.

Besiktas Balık Pazarı'nda, gruplar halinde gelecek toplanan 50 kadar siyah giysili kadın, bu kez de yolun kenarındaki siyah panonun üzerine beyaz kumaş astılar. "Bu gün isyanımız siyah olacak" diye bağırarak protestocuları kadınlardan ikisi beyaz kumaşa siyah boya püs kurtürken, diğerleri ile siyah ku-

teci, Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) çağrısı üzerine, Çarşıoğlu'ndan Sirkeli'ye kadar alışverişin tempo tutarak yürüdü. Gazeteciler, Büyük Postane'den Adalet Bakan'ını istifaya çağırarak telgraf çektiler. Ayrıca SHP ve DYP genel başkanlarını teklifleri teğraflarda, cezaevlerindeki durumun TBMM'de toplanıp yapılarak görüşülmesini istedi.

Aydın Cezaevi'ne Hakkari'den, Dersim'den, Van'dan, Karstan, Muştan, Bozova'dan, Urfa'dan ve daha başka Kürdistan illerinden

çıkarak eylemin amacını dile getiren pankartları aştılar. Diğer göstericiler ise kullenin altında pankartları açarak, sık sloganlar atıldılar ve üç dilden bildiriler dağıtıldılar. Yaklaşık 4 saat süren protesto gösterisini izlemek için basın-yayın organları hazır bulundular. Eylem, BBC ve Fransız televizyonunun yanısıra, çeşitli basın organlarında da haber olarak yer aldı.

50'ye yakın ERNK taraftarı, Paris'teki Türk Konsoloslukuna bir protesto yürüyüşü yaptı. Yürüyüşte eylemin amacını dile getiren sloganlar atıldı ve bildiriler dağıtıldı. Konsolosluk önüne varıldığında ise, çevrenin yoğun ilgisii arasında Türk bayrağı yakıldı.

16.8.1989 günü ERNK, Av. Dev-Genç, Ekim, KAWA, Sosyalist, TDKP, THKP/C (Acililer), TKP(B), TKP-ML Hareketi taraftarları açık grevini başlattı. 25 Ağustos günü bir basın toplantısıyla sonuçlanan açık grevi eylemine, Kadınların Kurtuluşu Dergisi TKEP ve TKP-ML(DABK) örgütleri taraftarları da destekleyici olarak katıldılar. Açık grevi, Fransız polislinin ilk ucuğun ve daha sonraki günlerde de zaman zaman gösterdikleri anti-demokratik uygulamalara rağmen kararlilik sürdürüldü; ve önemli düzeyde başarıya ulaştı. Eylem, 2.6. Kanal ve 4. Kanal, BBC, L'Humante, Liberation, Reuter, AFP (iki kez) İFA, Milliyet, İnsan Hakları Örgütü Başkan Berna Kuşuner, Simat, Fransız İçişleri Bakanı, FKIP-PCO, İspanyol/Yunan-Göst. soln, Kometa, Liberation Radio, Unesco, Bulgar Haber Ajansı, BBC fotograferisi, FKIP/Nant Nontay ve Federasyon International gibi, basın-yayın organları kuruluşlar ve kişiler ziyaret ettiler. Ayrıca Kürdistan ve Türkiye kitleleri, eylemcileri yerinde ziyaret ederek dayanışma gösterdiler.

Fransa'nın Dijon alanında, bir grup Kürdistan ve Türkiye yurtsever, demokrat bir parti yayınlıyorlar 21 Ağustos 1989 günü açık grevine başladı. Dayanışma Grevi Komitesi, Dağıtılmış bildiride, tüm ilericiler kamuoyunu konu hakkında duyarlı olmaya çağırdı.

Dreux da ERNK taraftarı 35 kişilik bir yurtssever grup, 22.8.1989 günü açık grevine başladı. ERNK taraftarı bir grup yurtssever, Strasbourg şehrinde açık grevini başlattı.

Lyons şehrinde 5.8.1989 günü 50'nin üzerinde ERNK taraftarı bir grup, TC Konsoloslukunda gösteri eylemi yaptı. Eylemin amacını dile getiren sloganları sık sık atan yurtsseverler, eylemlerini TC'nin bayrağını yakarak sonuçlandırdılar.

19.8.1989 günü yine Lyon'da ERNK taraftarı 25 yurtssever, süresiz açık grevine başladı. Eylem alanına gelen basın ve yayın organları, açık grevçilerin taleplerine yer verdiler. Eylemin üçüncü gününde, Lyon yerel televizyonu, ERNK bayrağı altında, Eylem Komitesi'nden bir yurtsseverle, Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili röportajı naklen (15 dakikalık) yayınladı. Aynı televizyon, gece geç saatlerde, röportaj bir kez daha yayınladı.

Marselle'de 13.8.1989 günü ERNK taraftarı 300 yurtssever katıldığı bir protesto yürüyüşü yaptı. Marselle Garen'den 10 km. uzaklıktaki TC Konsoloslukuna kadar yürüyen yurtsseverler, eylem güzergahındaki yabancılar tarafından sevgi ve alkışlarla karşılandılar. Sık sık sloganlar atılan ve Fransızca-Türkçe bildiriler dağıtan ERNK taraftarları, TC Konsoloslukunda yürüyüş eylemini miltinje döndürdüler. TC'nin bayrağı da yakıldıktan sonra, 4 saat süren eylem çokkulu konuşma sonuçlandı.

AVUSTURYA:

7.8.1989 günü yaklaşık 40 civarında ERNK taraftarı: Viyana'da ÖVP (Avusturya Halk Partisi) bürosunu işgal etti. Eyleme basın ve yayın organları gelecek bildiriler.

Eylemin amacına önemli oranda ulaşıldı. ORF televizyonu haber olarak duyurduğu eylemi, değişik gazeteler fotoğraflı haberlerle yayınladılar.

Viyana'da ERNK'nin çağrısıyla 11 örgüt (Avrupa Dev-Genç, TKP-ML, ERNK, ATİG, MLSPB, TDKP, TKP-ML/TIKKO, KAWA, Öğrenci Gençlik Derneği, EKİM ve TKP-ML Hareketi) bir araya gelecek 8.8.1989 günü, 44 kişinin katıldığı açık grevini başlattılar. Eylem süresince basın toplantısı yapıldı. 2000'in üzerinde protesto kartı hazırlandı ve 3000'in üzerinde imza toplandı. Avusturya basını eyleme geniş yer verdi. Türkiye bnyetmeline çok sayıda protesto mektupları gönderildi ve ayrıca konuyla ilgili bazı bakanlarla ve Belediye başkanlarıyla görüşmeler yapıldı. Avusturyalı bazı örgütler de dayanışma gösterdiler.

Yeşiller/Viyana Örgütü, Avusturya Komünist Partisi, Uluslararası AT Örgütü, Yeşiller Viyana Eyalet Başkanı Werner Haslauer, Kızılaçık/Avusturya Örgütü, Avusturya Sol Bloku Sendikalar Birliği, Sendikal Birlik, Anti-empereyalist Kulüp, Avrupa da Kürt Öğrenciler Derneği/Avusturya Şubesi, Avusturya Kürt Merkezi, Kürdistan Yurtsseverler Birliği/Avusturya Sempatizanları'nın desteklediği ve 11 siyasi parti örgüt ve DKO'den oluşan Eylem Birliği Komitesi'nin hazırladığı bir bildiriler dağıtılarak TC'nin faşist uygulamaları protesto edildi.

Viyana-Türkiye Öğrenci-Gençlik Derneği, yayınladığı bildiride, 12 Eylül rejiminin kararlarını geçerli olamayacağını belirtirler, "Tarih akadaşlarımızı ve tüm devrimcileri aklamıştır" dedi.

Açık grevinin sonuçlandırıldığı 9. gününde, 1000'in üzerinde kitlenin katıldığı bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş, Avusturya Parlamentosu önünde oturma eylemine dönüştürüldü. Eylem Komitesi, bazı bakanlarla görüşerek, eylemin taleplerini bildirdi. Bazı taleplerin kabul edildiği eylem, yapılan konuşmalarla sonuçlandı.

İSVİÇRE:

Zürich kentinde 5.8.1989 günü, EKİM, ERNK, TDKP, KAWA, TKP-ML/TIKKO, Avrupa Dev-Genç ve MLSPB taraftarlarının katıldığı bir gösteri eylemi yapıldı. TC Konsoloslukunda gerçekleşen eyleme 500'e yakın kişi katıldı. Konsolosluk penceleri göstericiler tarafından taşlar ve sopalarla kırıldı. Polis müdahalede bulunarak, eylemi dağıtmaya çalıştı. Polislin tu-

tumuna, çevredeki bazı polisler tepki göstererek, eyleme katılanlar, göstericilere karşı plastik mermi ve sık bombası kullandı. Polislin tüm anti-demokratik ve engelleme amaçlı çabalarına rağmen, canlı ve çokkulu süren eylemde TC bayrağı yakıldı. 10 dak-

talar.

5.8.1989 günü, Den Haag'da İkıldar Partisi CDA'nın bürosu 100'e yakın Kürdistanlı yurtssever tarafından işgal edildi. Türkiye ve Kürdistanlı ortak taraflarından, polislerin ortak eylemde, göçmen olumsuz tavır üzerine taşı ve sopalı kavga çıktı. Bazı göstericiler gözaltına alınarak revirde döndürüldü. Yaklaşık 3 saat süren eyleme, basın geniş yer verdi.

Kürdistan ve Türkiye güçlerden oluşturulan Eylem Komitesi, Rotterdam'da CDA binasını işgal eyleminden sonra, açık grevi eylemini organize etti. 40'in üzerinde ERNK taraftarı ile Türkiye ilericileri devrimcilerin katıldığı süresiz açık grevi eylemi, basın ve yayın organları tarafından yoğun ilgi gördü. Televizyon, radyo ve basın organları eyleme ilgili canlı yayın ve röportajlar yaptılar. Ayrıca açık grevi eylemi ilgili canlı yayın ve röportajlar yaptılar. Ayrıca açık grevi eylemcilerine çok sayıda dayanışma mesajı gönderildi.

12.8.1989 günü 500 civarında Kürdistanlı yurtssever ve Türk ilericiler, Rotterdam'daki TC Konsoloslukuna kadar yürüyerek, buradaki protesto gösterisi yaptı. Eylemde faşist Türk ordusunu simgeleyen bir maket yakıldı. Konsolosluk önünde konuşmalar yapıldı ve sık sık sloganlar atıldı. Miltinje torkör gösterileri de yapılarak kamuoyunun dikkati daha da artırıldı. Rotterdam yerel basını eyleme geniş yer verdi.

15.8.1989 günü Amsterdam'da 50'ye yakın Kürdistan ve Türkiye kitle, tüm Hollanda'ya Türkçenin yanısıra, çeşitli dillerden yayın yapan NOS radyosuna yönelik bir protesto eylemi gerçekleştirdi. Eylemde, NOS radyosunun cezaevlerine ilgili haberi ya hiç yayınlamaması, ya da gerekçeleri carptarak yayınlaması kınanarak protesto edildi.

İNGİLTERE:

Bir grup ERNK taraftarı, Londra'nın merkezindeki Türk Hava Yolları binasını işgal etti. Eylem İngiltere basını yanısıra, Cumhuriyet gazetesi de haber olarak yer verdi.

Brüksel'de Türkiye sol güçler, 70 kişilik güçlü TC Konsoloslukuna ve Uluslararası Basın Merkezi'ni işgal ederek, cezaevlerindeki faşist uygulamaları protesto ettiler.

HOLLANDA:

Den Haag'taki TC Büyükelçiliği önünde 2.8.1989 günü 60 Kürdistanlı yurtssever bir gösteri eylemi yaptı.

4.8.1989 günü, 50'er gruplu Kürdistanlı yurtsseverler, Amsterdam ve Rotterdam'da Türk Hava Yolları'nı işgal ederek, TC'nin faşist uygulamalarına karşı kınarlar kusu-

devletin dolaylı engelleme çabalarına rağmen amacına ulaştı. Eylem haberi, tirajları 500 bin civarında olan 3 gazetedeyi tam sayfa yer aldı. Jämtland Radyosu açık grevi eylemcileriyle röportaj yaptı; yayınladığı eyleme geniş yer verdi. Ayrıca ERNK taraftarları, Brücke yerleşim alanında TC'nin sömürgeci uygulamalarını teşhir ve protesto eden bildiriler tüm posta kutularına atıldılar. Östersund'da yayın bildiriler dağıtıldı ve burada bulunan Uluslararası AT Örgütü, Kızılaçık ve bütün yayın organları temsilcileriyle görüşmeler yapılarak konu hakkında bilgilendirildi. Kızılaçık ve Uluslararası AT Örgütü şubeleri K. Evren'e protesto teligraf çektiler. Brücke haberi, eylemcilere dayanışma gösterdi ve başta bulundu.

Malmö'de, 9.8.1989 günü 10 civarında ERNK, THKP-C/Dev Savas ve Direniş Hareketi taraftarları, TC Fahri Konsoloslukunu işgal etti. Dışardan konsolosluk binasına "Cezaevlerindeki baskılara son" pankartı asıldı. Eylem basın yayın organlarında yer aldı.

Stockholm'de Kürdistanlı yurtsseverlerden oluşan bir ERNK Komitesi, TC uygulamalarına ilgili belgesel bir bildiriler hazırlayarak İsveç Parlamentosu'ndaki partilerin yetkililerine yerdi. İsveç Komünist Partisi (VKP) den Birgit Runderberg, Sosyal Demokrat Parti'den Jan Hellman Merkez Köylü Partisi'nden Per Alding'e, Halk Partisi'nden Eva Hölbe ve yetkililer den Eva Höjer'e sözkonusu bildiriyi veren ERNK Komitesi, bu parlamentolere konu hakkında ayrıntılı bilgi verdi. Kendi ilericileri görüşülen parlamentolar, durumu meclisleri akademişarına ileteceklerine dair söz verdiler. Aynı bildiriler, İsveç'in en büyük gazetelerinden DN'ye, Aftonbladet'e, Svenska Dagbladet'e ve Expressen'e de yerildi.

Bemåsta kampında bulunan 11 ERNK taraftarı 2 yurtsseverler eylemini başlattı. Grevin altında geçme-sine rağmen başarıyla sonuçlandırdılar. Eylem üzerine bölge radyosu Kürdistanlı ilgili program yayınladı. Dalarna, Demokratte Riksförbundet Tidning ve Ludvika gazeteleri eyleme geniş yer verdiler. Uluslararası AT Örgütü eylemcileri röportaj yaptı. Sol Komünistler Partisi, açık grevini ziyaret ederek mesaj sundu. Bars ve Özgürlük için Kadın Hareketi, eylemcilere ekonomiyi yardım yapmakla birlikte, dayanışma mesajı sundu. Yeşiller Partisi ve Komitesi üyesi Pagnhiel Pohanka, eylem alanına giderek desteğini sundu.

NORVEÇ:

15.8.1989 günü Oslo'da ERNK taraftarı 15 kişilik bir Kürdistanlı yurtssever grup, İktidardaki işgal Partisi'nin merkez bürosunu işgal etti. Eylemlerinin amacını bildiren yurtsseverler, Partinin ikinci başkanıyla görüşme yaparak olumlu sonuçlandı. Eylem alanına gelen basın ve yayın kuruluşları eylemin amacına yer verdiler.

DANİMARKA:

Kopenhag'da, ERNK taraftarı 25 yurtssever, Danimarka'nın yüksek tirajlı gazetelerinden Politiken'in yayın bürosunu işgal etti. Gazetelerin büro sorumlusuyla yapılan görüşme sonucu, eylem talepleri kabul edildi.

Kürdistanlı yurtssever grup, bu kez İnsan Hakları Örgütü'nün Kopenhag şubasını işgal etti. İki saat süren eylemin talepleri kabul edildi. Basın yayının organları da gelecek eylemin amacına ilişkin bilgi aldılar.

mak, özellikle siyasal düşünceleri ya da eylemleri dolayısıyla permakların gerisine girmiş olmaları yapımına gereken en son şeydir. Çünkü onlar, işleri edilmesi gerekenleri, kendileri değil, toplum ve sistem olduğuna inanırlar. Tarih ve insanlık dışı uygulamalar, ancak onları haklı kılmayaya yarar." (Muntaz Soysal, Milliyet, 6. 8. 89)

"Aydın Cezaevi'nde iki mahkûmun ölümünün" tartışılan değil, 'açlık grevi dolayısıyla su kaybından öldüğünü' hafifletici sebepmiş anlamak içinde açıklanmasını henüz mazurdur. Bu, suçtan daha ağır bir mazaretir. Bir çatışma çıkar, ölen olur.

Ama, 35 gündür açlık grevinde bulunan kimseleri hayvan nakli u-sullerle—hatta, herhangi bir u-sulle—Eskişehir'den Aydın'a taşımak sadece cinayettir." (Metin Tokar, Milliyet, 6. 8. 89)

"Türkiye, 89 yazında morgdaki genç insanların ölüm nedenlerini araştırın, su kaybeden mi, silahlı çatışmadan mı?" türünden çağrışı tartışmaların batağına saplanan bir

rejim çıkmazıdır."

"Sanki, cumhuriyetçi diye Ya da, geçen çafın Afrika sö-mürgeleminde biridir."

35 günlük açlık grevine karşın, zihri arabalara doldurulan tutuklu ve hükümlülerin, Amerika'nın kuru iç gücü, ayakları prangalı "Kunta Kinte"lerinden ne fark vardır!

Hayır... Düşüncesi suç sayan yasaları hala kaldıramadık diye ne cezaevindeki insanlara 'kötü' muamele yapmaya hakkımız vardır. Ne de bu insanları, Türkiye'nin 'zençileri' sayıp, zihri arabaları aç-susuz 15 saatlik yolculukta, ölüme mahkûm etmeye seyrirli kalabiliriz.

Türkiye'nin cezaevlerindeki köhne sistem, bu defaki açlık grevinde açık kändini ele vermiştir. Tabii, Adalet Bakanlığı'ndaki 'adaletiz' kâfalar da.

"Aslında, çatışma olmasa da açlık grevinin uzamasına kayıtsız ka-larak ölüme yol açan devlet anlayış-ı vicdanlara yarılmalı, şimdi-den mahkûm olmuştur. Ama olayın soruşturulması ve gerçek neden-lerin açığa çıkarılması da son de-

rece önemlidir. Çünkü, ölümcül durumdaki bittin insanların nefesi kesen son darbe Aydın Ceza-evi'ne nakil sırasında 'kötü muamele' ise o, zaman yalnız Adalet Bakan'ının istifiyle çabırması yet-mez. Bu skandal nedeniyle Özal hükümetindeki tüm koltukların bo-galması gerekir." (Derya Sazak, Milliyet, 7. 8. 89)

"Ölümün nedeni, ne su kaybı-dır, ne de darı Neden, 12 Eylül'dür. ANAP iktidarı Toplum ya-ğatılmak istenen kör rejiminin adaletsizliği yatıyor temelde. Meh-met ve Hüseyin 12 Eylül'ün halka karşı açığı savaşın kurbanlarıdır. Boşuna ölmemişlerdir. Demokrasi müdâdelesine kayıpsız yürümüyor."

"Kati kim? Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'nde cinayet işlendiğini bütün basın, her-kes görüyor, biliyor, söylüyor. Böyle olacağı gündürleri belliydi. O-lum bacağına bağla geldi. İktidar, a-naların, babaların, eşlerin, çocuk-ların, kardeşlerin çiğlikleri ara-sında sahnelendi ölümü. Sosyalist Parti dışındaki muhalefet partile-

rinin gözleri önünde, SHP'nin kay-ıtsız bakışları altında."

"Mehmet ve Hüseyin'in uğru-da ölüme gittikleri hak artık, ce-zaevinde havalandırmaya çıkma hakkı değildir. İnsan gibi yaşama hakkıdır."

Yüzbinlerin sokakta öldüküğü, özgürlük ve eşitlik talebinin bu ka-dar yükseldiği, Türkiye'de cezaev-leri böyle olmaz. Ötlen Sungurlu-ların, Arif Yüksellerin katışı hükûm süremez. Demokrasinin ötesine ge-çecek bir demokratlaşmaya yaşı-mak istiyor toplum. 12 Eylül'ün bu-lunmuş tezgahları boşa çıkmıştır. Ce-zaevlerinden yükselen sese kulak verme zamanıdır!" (Hasan Yalçın, 2000'e Doğru, sayı 32)

"Şehir merkezli, hastane, ceza evi arasında makik dokuyan tutuk-lu ve hükümlü yakınlarıyla insan hakları savunucuları... Hiçbir bilgi veremeye yanaşmayan yetkililer. Tür-ken sikiyötenin rüzgarları... Eski-ye'nin gündeminde cezaevleri ve Aydın var!"

"Aydın'da bir insanlık sınavı ver-i-liyor. 154 tutuklu ve hükümlünün aç-

lık grevi 50. günü aşmış durumda. Ö-lüründen 12 kişi eylemlerini ölüm orucuna çevirdi. Öle yenden başta Diyarbakır, Malatya, Adana, Ergani, Hekimhan, Van, Bartın, Na-zilli, Bayrampaşa olmak üzere çeş-şli cezaevlerinde 1598 tutuklu ve hükümlü Aydın'dakileri destekle-mek için bağlatılarak açlık grevi-lerini sürdürüyorlar."

Yine ölünen dört bir yanında, de-ğişik mesleklerden yüzlerce kişi değişik yöntemlerle Aydın'dakileri destekliyor. Ama esas gerilim ku-susuz Aydın ilinin kendisinde yaşı-yor." (Hüsnü Ergüç, Tempo sayı 34)

"Ötlen Sungurlu: Cezaevlerin-deki olaylar konusunda yapılabi-ce bir şey bulunmadığını" söyleyen 56 yaşındaki Adalet Bakanı. Açık grevine 'nakilli' çare olarak Bakan Sungurlu, bu işiğin tek yudum su verilmeden gerçekleştirilmesinin de manevi sorumlusu. Ölen iki tu-tuklu ile diğer tutuklu yakınlarını 'kafen' hediye etmek istediği Sun-gurlu'nun yıldı, 12 Eylül'ün gözünde parlada da, 'uygar' insanların nez-dinde söndü gitti." (Tempo sayı 32)

New York Times

Türk cezaevleri, AT üyeliği için sorun

NEW YORK (AA) — Türkiye'de olduğunu vurgulayan gazete, şu ifadeleri kullandı:

"Siyah" protesto

Türkiye'deki cezaevleri PKK yandaşları Bonn'da açlık grevine başladı

Yeni bir protesto eylemi...

Türkiye'deki cezaevleri PKK yandaşları Bonn'da açlık grevine başladı

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

HUZUR KALMADI...

Cezaevindeki iki ölümlen Adalet bakanı sorumlu tutuldu

Sungurlu Yüce Divana

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Yeni bir protesto eylemi...

Impressum
V.I.S.d.P.:
A. San
Vogelangerstr. 288
5000 Köln 30

Yazışma Adresi
SERWEBÜN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Heesap Numarası
Stadtparkasse - Köln
A. San
Konto Nr.: 1 74 21 98
BLZ: 370 501 98

Avusturya 22.50 s.
Belçika 75.00 br.
Danimarka 10.00 dkr.
Fransa 7.50 fl.

Hollanda 3.75 hfl
İngiltere 0.90 £
İsviçre 7.50 sfr.
Norveç 3.00 nkr.
10.00 nkr.

ANMA VE ÇAĞRI

Hayrilerin, Kémallerin, Mazlum ve Ferhatların cezaevini direnişini sürdürürken ölen **Mehmet Yalçinkaya** ve **Hüseyin Hüsnü Eroğlu**'yu saygıyla anacağımızı, son nefesimize kadar kavgalarını sürdürdüğümüzü belirtiyor, tüm utukluları ve kamucuyu 1 Ağustos Genelgesi'nin kaldırılması için mücadeleye çağırıyoruz.

**NUSAYBİNLİ DEMOKRATLAR
ADINA HASAN BOZKURT**

CEYHAN, PKK DAVASI TUTUKLULARI ADINA
MUSTAFA KARASU

almaya devam
ahir Özel Tıp

[illegible]

ELAZIĞ'DAN KAMUOYUNA

bilinen tutuklu ve hükümlülere kefen gibi giydirilen tüzüğün kaldırılması

afin ilan edilmesini istiyor. kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor, tüm açlık grevi kahramanları

**ELAZIĞ'DAN İLERİCİ
YURTSEVERLER**

KEMAL KILINÇ

**LULEBURGAZ DAĞI
"İNSANLIĞA" CAĞRI**

Yaşam ve onur mücadelesi için
diğerleri destekliyoruz. Açlık grevinin

5. gününde 15 saatlik yolculuğa
arak HÜSEYİN HÜSNÜ EROĞLU

'MET YALÇINKAYA'nın ölümüne olanları kınıyoruz. 1 Ağustos ayında değişiklik değil tümde

...dirilmesini istiyoruz.
Demokrat, devrimci kamuoyunu

MEHMET EMİN YANIK, CAHİT ARAS,

MESUT ÇIKRIKÇI, ALİ TOPUZ

an yana kişi, kurum ve kuruluşları bu konuda
duyarlı olmaya davet ediyoruz.

ARHİSARLI DEMOKRATLAR ADINA
GEZER, DR. FİKİRİ TERZİOĞLU, MUAMMER
V. RUKİYE TERZİOĞLU, NEDİM YILDIRIM, EMİN
DR. İBRAHİM AKKUS, FEVZİ BAKAN, SADETTİN

MALAN, YILMAZ HOROZ, NASIF USLU, KADİR
JARA AK, YÜKSEL İLKSEN, İBRAHİM AKDENİZ,
DOĞAN ÖNER, TALİP ALTINTAŞI, RECAİ ÖZEN, ARIF
BÜĞÜLLÜ, MEHMET AKGÖZ, ERGİL, İZZET, İZZET

SELİGÖĞLÜ, METİN HOHOZ, BİROL TAŞOĞLU, MESUT
JURALI, FİKRET SARIOĞLU, NİYAZİ KARABACAK, NİHAT
KÜÇÜKOĞLU, RECEP DURHANOĞLU, MEHMET
TAŞOĞLU, SERDAR GÜRKAN, MÜMIN OLGACLI,

SADETTİN ALTINDAĞ, İZZET İLKSEN, İZZET DÜLGER,
UMİN CİNCİOĞLU, BÜLENT ÇALIK, YUSUF OBUT, ARIF
TUTAK, MEHMET KARANFİL, SAMİ KAÇMAZER,
RÜŞYEMİN ÖZDALLI, MÜSEVİN ULNER, İZZET DALACAN

BUNYAMIN DURALI, HÜSEYİN ULUER, İZZET PALAÇAN,
HÜMMET POSLU, MUSTAFA ÖNER, GÜREL DOĞRUEK;
HARUN KAHYA, LEVENT ŞİRA, YILMAZ TURUŞKAN

DEMOKRATLAR

Mustafa Acet, Cevat Arslan, Hüseyin Akman,
abattin Akman, Kemal Alemdar, Bahadır Altınkaya, Yılmaz Altınkaya, Temur,

Alpasian, Sinen A...
Durman...

ANNA
...siariyla cezaevindeki
...direnis

MEHMET YALÇINKAYA ve TOĞULU'nun anıları önünde

seyin HÜSNÜ EROĞLU
saygıyla eğiliyoruz.
KARALI CEZAEVİ'NDEKİ PKK
ADINA KÂZİM

ERGANI KAP...
DAVASI TUTUKLULAHİ...
DURMUŞ, A.BAKİ AKBAYA

Topaloğlu, Oktay Tekiner, Dursun Uzun, M. Fahrettin

Yurt, Nejat Yaraş, Selma Yaraş, Ali Yıldırım, İskender
urtutan, Hasan Yaman, Şahin Yıldırım, Kenan Zorer.

2 Ocak 1981 aşkî grevinde en önemli hata ve eksikliğimiz, dönemin siyasal koşullarını ve bize yönelik politikaları kapsam ve hedefinin yerlerine kavranmasıdır. Yine bu çerçevede öngörülen eylemin talepleri ile, eylemin bileşimi, niteliği ve dayanma gücü arasındaki dengesizlik başarısızlığa girmişse önemli bir etkindir. Bu birbirine bağlı iki etmene daha önce sıraladığımız nesnel etmenler de eklekinden dolayı niye başarısızlığa mahkum olduğumuz daha iyi anlaşılır.

ANILARDA DİYARBAKIR DİRENİŞİ

**Tohum düğünde toprağa
güneşin sarı açacağı emen
toprağın koyununda
nasıl durursa ilize
ve filiz de çiçeğe
ve çiçek meyveye
işte, Mazlum'un kivilcimiyala yalım
alıp tutun dört can da
öylesine dokudalar yaşamı 33.
Mahzende...**

**karanlık üze
Ateş, kan ve barutan mükkepp
bir halkın tarihini dokudalar
öylesine yığıt
öylesine özgecan
Yazdı dört can: "DOSTLAR; BU
DİRİLİŞİN DESTANIDIR"**

Emperyalizm, çeşitli bağımlılık ilişkileri içinde tuttuğu ülkelerde faşist askeri diktatörlükleri işbaşına getirecek, içinde bulunduğu üçüncü bunalmış dönemini aşmaya çalışmaktadı. Bunun için de, sözcü-konusu ülkelerde uygulamak üzere gündemine aldığı politikaları rahatlıkla hayata geçirmek ve devletin bünyesinde yapısal değişikliklere girmek için, kendisine muhalefeti edebilecek tüm güçleri etkileştirmeyi birinci şart olarak görmekte ve bu amaçla halklar üzerinde amansız bir baskı ve şiddet uygulamaktadır.

Bu politikaların bir yansıması olarak, gerek ABD gerekse Batı Avrupa emperyalizmiyle yönlü bağımlılık ilişkileri içerisinde olan birliktirlik-tekli Türk burjuvazisi, emperyalizmin oluşturduğu ve kendisine dayattığı politikaların uygulanmasını evlerecek bir ortamı; muhalefeti bir ortamı yaratmak amacıyla 12 Eylül 1980'de ordunun düzenlediği bir darbeyle askeri-faşist bir diktatörlüğe yöneldi.

Askeri faşist cunta, her şeyden önce "bölücülük" diye adlandırdığı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ile "yıkıcılık" dediği Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti ni ezme zorundaydı. Emperyalizmin öngördüğü politikaları hayata geçirmenin ilk koşulu olarak, cuntanın yapması gereken ilk iş buydu. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve dolayısıyla da onun önder gücü PKK ezilmeden, Kürdistan'da; Türkiye devrimci-demokratik muhalefeti ezilmeden de Türkiye'de bu politikaların uygulanamazlığı ortadaydı. Bu nedenle, emperyalizmin diğer ülke halkları üzerindeki uygulamalarını tecrübe ve sonuçlarından da büyük oranda yararlanarak, en ince ayrıntısına kadar düşünüldüğü hazırlanmış olan karşı-devrimci imha politikaları 12 Eylül 1980 tarihi itibarıyla uygulamaya konuldu. Bu politikaların özünü karakterize eden mantık buydu: "Hedefe ulaşmada her yol ve yöntem mübahdır." Evet, mantık buydu. Bunun pratikliği yansıması ise; yaygın kitlesel tutkulanmalar, aylarca süren işkenceler, katliamlar vb. her türlü insanlık dışı uygulamaları ve yaptırımları... Şiddetli baskı, azgın ve sınır tanımayan bir sömürü... Sonuç; İtliklerine kanıyar yokulsaklar ve suskun kılınmış bir toplum...

Yoğun ve yaygın kitlesel tutkulanmalar sonucu Türkiye ve Kürdistan'da yüzbinlerce insan, polis sorgu merkezlerinde işkencelerden geçirilerek, cezaevlerine dolduruldu. Cezaevlerine doldurulan bu insanlar, önceden hazırlanmış olan politikaların vahşet düzeyinde uygulanmasının hedefi yapıldılar.

Diğer bir anlatımla, cezaevleri birer laboratuvar, tutukluları ise birer kobaydı. Aklın sınırlarını dahi zorlayan her türlü insanlık dışı yaptırım ve uygulamalar vahşet "bilimsel" yöntemlerle bu insanlar üzerinde uygulandı. Aslında, bu uygulamaları sadece cezaevleriyle sınırlı tutmak da doğru olmaz. Çünkü, dışarıda da tıpkı cezaevi gibiydi. Yani, dışarıda cezaevinden daha büyük bir laboratuvar, Türkiye ve Kürdistan halkı da, emperyalizmin ezme-sindirme yöntemiyle ekonomik-politik repertuarları üzerinde uygulanacağı birer kobaydılar.

Soldan sağa (ayaktakiler): M. Selim Çürükkaya, A. Kadir Altın, Nihat... Bedri Karaoğlu, Ali Kılıç, İzzet Beykılıç, Abuzer Değir, Mikail Alkan, Ali Doğanay, Mehmet Değer, Şükrü Gülmüş, (Oturarak): Fevzi Yelkin, Semet Tektaş, Cuma Kuyukun, Bedrettin Kavak, Mehmet Temboğa, Mustafa Karasu, Ali Serçek, İdris Güleç. (İlke Cezaevi)

Cezaevlerinde, özellikle de Diyarbakır Askeri Cezaevi'ndeki vahşet politikalarıyla ilgili özetlemek mümkün! Önce, basit bir görünen uygulamaları "kural" adıyla görünür dayatıp tutukluların bunlara uymasını sağlamak; yani, teslim almak ve bu asanmadan sonra da her geçen gün yeni bir kural getirmek "emir-komutayı" tesis etmek ve bu şekilde de tutukluyu kendi öz benliğine, tüm insanî değerlere yabancılaştırarak ihanet ettirmek. Vahşetin celladı Esat Oktay, bu politikayı şöyle özetliyordu: "İtiraf yapmayan tek bir insan bırakmayacağım." Evet, böyle diyordu. Ve bu politikayla aslı olarak amaçlanan, Türkiye ve Kürdistan devriminin bir daha dirilmemesi üzere, mezarla gömülmesiydi.

Faşist cuntanın vahşet uygulamalarına sahne olan Diyarbakır Cezaevi'nin cunta tarafından pilot cezaevi olarak seçilmesinin anlamı neydi? Niçin seçilmişti ve nereye varılmak isteniyordu?

Diyarbakır Askeri Cezaevi, PKK önder kadro, kadrolar, taraftar ve sempazitanların yoğunluğuyla bulunduğu bir cezaeviydi. Bu nedenle Kürdistan ulusal kurtuluş savaşında tutuk alınıp neflerleri üzerinde uygulanan politikaların başarıya ulaşması halinde bunun Kürdistan Devrimi'ne vuracağı darbe de ortadaydı. Sömürgeciler açısından böylesi bir seçime gidilmesi bilinçli, bilinçli olduğu kadar da isabetliydi. Her şeyden önce, önder kadrolar teslim alınıp ihanet ettirilirse, PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi de sektmeye atılabilir. En azından PKK'nın devrimde önderlik etme iddiası yerle bir edilemeye kalmasın; Kürdistan halkının kurtuluş umudu ve yakalediği kurtuluş fırsatı da sonuçsuz bırakılabilsin. İşte bu amaçla sömürgeci faşist cunta devrimci tutsakları saldırmaktan bir an bile geri durmadı.

Diyarbakır Cezaevi, Kürdistan Devrimi açısından da önemlidir. PKK önderliğindeki çağdaş ulusal kurtuluş mücadelesi sömürgeci

mahkemelerde ve zindanlarda ilk sınavını verecekti. Ve bu sınavdan başarıyla çıkmak zorundaydı. Çünkü, bu sınav, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin geleceğini belirleyecek öneme bir sınavdı. PKK'nın tutsak olmuş önder kadroları, sömürgeci mahkemeye ve zindanlarda devrimcilerin vereceği bu sınavın önemini biliyor ve her vesile ile bunu dile getiriyorlardı. "Teslimiyat ihanet, direniş zafere götürür!" şarını başları için temel şart sayıyorlardı. Devrimcilerin başkanı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ivme ka-

liniyordu. Özellikle bu konuda Vietnam devrimcileri Saygon'daki, Paulo-Condor zindanındaki pratikleri ve yaratıkları değerler Kürdistanlı devrim savcasılarına da bilinliyordu. Ama, ne Diyarbakır zindanı Paulo-Condor'a, ne Kürdistan Vietnam'a ne de Türk sömürgecileri ABD emperyalistlerine benzeyordu. Bunlar, Vietnam halkının ve devrimcilerinin, devrim uğruna harcadıkları emek ve gösterdikleri fedakarlıkların küçümsenemeyeceği değil, Kürdistan'ın özgül koşullarından kaynaklanan farklılığı ortaya koymak için belirleniyordu. Örneğin, hiçbir Vietnam tutsak, Amerikalı, Japon veya Fransız olmaya zorlanmamıştır. Onlardan böyle bir şey istenmemiştir. Ama, Kürdistan tutsakların Kurtuluşu inkar etmesi ve Türkiye benimsenmesi istenmiştir. Kısacası, Diyarbakır'daki direniş mirası, handikaplarla dolu uzun ve zorlu bir yürüyüşle kan kan, can can, ilim ilim dokunarak yaratılmaktadır.

Cezaevi politikasının uygulamaya konulması

En ince ayrıntılarına kadar hazırlanmış olan "teslim alma ve ihanet ettirme" politikası: 82 yılı başlarında tutukluların, ziyarete giderken kol uzatmalarının istenmesiyle başlatıldı. Bu politikanın uygulamaları şöyle diyorlardı: "... Sızdan fazla bir şey istemiyoruz. Sadece gözünüzü giderken kolunuzu uzatın, görüşe de rahat rahat gidip gidebilirsiniz. Yok eğer kol uzatmazsanız, o zaman bizim de tavırmız değişir." Tabii tutuklular, yere paralel bir şekilde omuz hizasına kadar el uzatmak yerine dayak yemek için ellerini uzatıyorlardı, "Elinizi ha öyle uzatmazsınız ha böyle. Niye kendinize acı çektiyormusunuz?" diyerek tutukluları teslim alımlara çalışıyorlardı. Dayayın yansıma, "Halavandılarla çıkarmayız", "Çay getirmeyiz" vb. tehditler de kullanıyorlardı. 24 Şubat 1981'de, Esat Oktay Yıldırım ve ekibinin cezaevine gelmesinde kadar böyle sürdü. "Kural" dedikleri el uzatmayı kabul etmeyenler, yani direnenler 35 ve 36 koğuşlarda (tecrüt ve hücrelerde) toplanıyorlardı.

Yüzbaşı ve ekibi geldikten sonra teslim alma politikasının hayata geçirilmesi de hız kazandı. Yemeklerde da okunması, halavandılar, "Eskişehir Marsı"yla birlikte yürüyüş yapması dayatıldı. Bu dayatmaları kabul etmeyen direnenler, dayak ve çeşitli kitlesel saldırıya uğratılarak ve teslim alınmaya çalışıldı. Teslim olmayıp direnenler 35 ve 36 koğuşlara tıkabasa dolduruldu. Hedef, direnişi dar bir alana; yani 35 ve 36'ya hapsetmek ve baskıları oralarında yoğunlaştırmaktı.

Tecrüt, baskı, işkence ve terör gittektir. Direniş, Haziran ayı başlarına kadar sürdü. Haziran başlarında cezaevi bir bölünmüş hale gelmişti. Bu arada Mart başlarında 36'da teslim alınandan bir grup 33. Koğuşa götürüldü. Anlatılacağı olayın geçtiği koğuş da böylece oluşmuş oldu. 33. Koğuşa götürülen ve içlerinde "kahramanlar mı" in da bulunduğuna göre, direniş sonuna kadar götürülmeye, hatta en erken denenebilecek bir vakitte teslim olundu. 36'da teslim alınan 3. ve 4. katlara çakıyorkı, direnenleri teslim olmaya özendirme için onlara

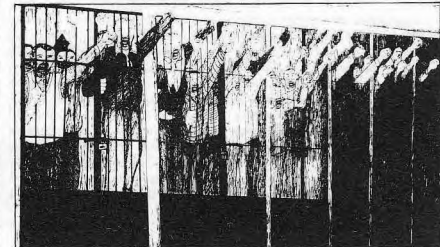
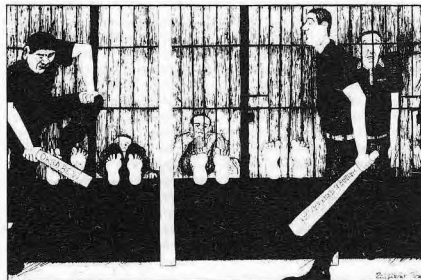
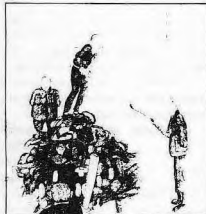
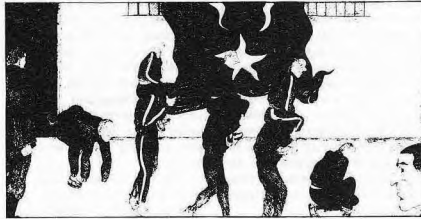
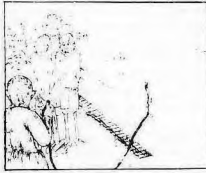
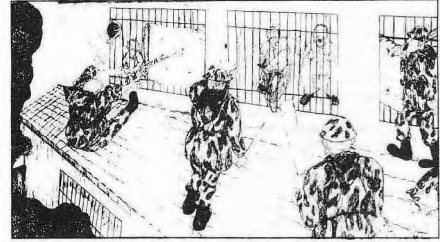
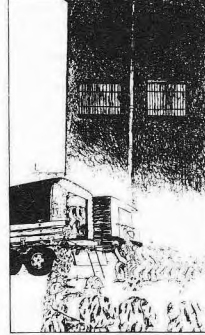
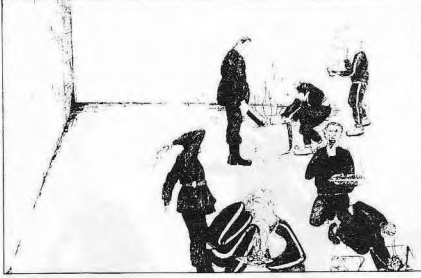
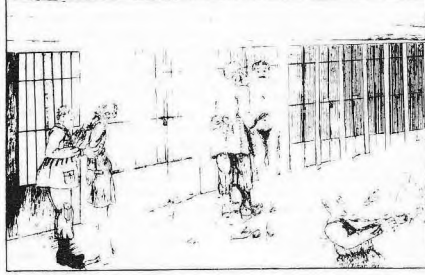
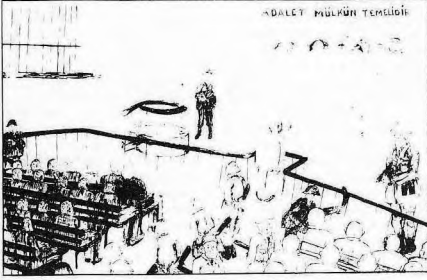
karışmıyor, sigara, yiyecek vb. ihtiyaçlarını karşılıyorlardı. Teslim olanlar, da okuyor, yemek yiyor, direnenler ise da okumayı reddettiler. Direnenler, yemek yerine her gün birkaç tek ellerini dışarı uzatarak dayaklarını yiyorlardı. Var olan örgütlenme dağıldığından da habersiz sağlanıyordu. 36'da direnenler, dayak için ellerini bulundukları hücrenin önündeki demir parmaklıklardan dışarı uzatıyorlardı; 35'tekiler böyle yapmıyor, ellerini uzatıyorlardı. Onların hücre kapıları açılarak tek tek kişiler dışarı çıkarılıyor ve komaya sokana kadar cop ve kalasla meydan dayandığı geçiriliyor; daha sonra da yerde sürüklenerek tek tek hücrelerine atılıp kapıları üzerine kilitletilen. Direniş, tavrı birliğin sağlanmaması direniş için önemli bir zaafı. Düşmanın tecrüt politikasının başkanı sergi-lemekteydi.

Bu direniş süreci içinde insanların yaşadığı acıları, çektiği ızdırapları hayalini anlatılabilmek pek de kolay olmayan bir şeydir. Acı diyoruz, bu soyut bir kavram. Ve birden fazla durumları anlatmak için de kullanılmaktadır. Dayayın verdiği acı, insanlığın yabancılık olmaması bir duygu, açık, susuzluk ve onların vücudattaki etisi de öyle. Ama teslimiyetin, arkadaşlardan ayrı düşmenin, inançlarının ters düşmesinin acı çok bilinmez. Dolayısıyla bu zor durumları anlatmak çok yorucu. Hele bunu, yaşamayanların anlayabileceği bir şekilde anlatmaya çalışmak ise daha zor. Sözcük dağırdığı kadarı taradık. Fakat, teslimiyeti yaşamayanların da anlayabileceği bir anlatımda kullanılabileceği sözcükler bulamadık. Açlığı da iş macunıyla bastırmaya çalışan, susuzluğunu duvarın nemleri ile emmeye veya üzerine dökülen pis suları islatarak elbiselerinden elde ettiği su ile gidermeye çalışan insanlara 4 metre-karelik hücrelere 30-40 kişinin birden istilmesini anlatmak öyle kolay bir iş değil. Bir insanın, canlı bir organizmanın yaşamını devam ettirebilmesi için gereksinimi hava, su ve yemegin silah olarak kullanıldığı böylesi bir dengesi savaşçı anlatmak gerçekten de kolay değil. Biz yine de bu savasçı yaşamın acıları somut birkaç örnekle anlatmaya, anlaşılır kılmaya çalışalım.

Gözlerin dilinden anlatılanlar, onların çok şeyi açığa vurduğunu da bilirler. Diyarbakır zindanında tutsakların açlığını anlatan bir tek onlardı. İnsanlar açlıklarını —ki genellikle gizlemeye çalışıyorlardı— dile getiremezler. Meydan dayandığını düşünerek, "Ez basım, ez basım" diye acılarını gizlemeye çalışıyorlardı. Açlığı, istemeyerek de olsa sofradakilere ekme kırıntıları takılan gözleri seredi ota yere. Ya da meydan dayandığına ses tonu ele verirdi. Kimse çektilerinden yankımadı. Çünkü, hemen hemen herkes bunun nedenini bilmekteydi.

Tutsakların direnişini kırmada hemen her şey silah olarak kullanılabilsin. Öyle ki, Yüzbaşı Esat Oktay, çırpıcağı soyduktaki tutsakları gardiyanlarla vererek, "alın bunları götürün, istediğinizi yapın" diyor. 45 gün süren 1. ölüm orucunu da buna eklemek gerekir. Ki, bu ölüm orucunda Ali EREK şehit düştüğü. Özcesi, tutsak düşmüş insanlarımız varolan bütün güçlerini sonuna çek

ÇİZGİLERLE DİYARBAKIR ZİNDANINDA YAŞAM

RÖPORTAJ II

1981-1984 Ocak Direnişleri Üzerine

HAWAR: Rörpörtajın ana konusu Ocak direnişleri olacaktı. Fakat bu konuya girmeden önce temel hatlarıyla Eylül direniş ve sonrasında kısaca değinirsek röportajımız daha anlaşılır hale gelir. O halde, ilk sorumuza bakalım: Diğer grupların Eylül direniş sonrası yapıtlarını nasıl oldu.

AR: Eylül direnişini başlatan, yürüten, bitiren PKK idi. En azından öncülük ve mücaddeleyi yürüten temel ve belirleyici gücü. Eylem çok olumlu sonuçlandı. İçin, her grup cezaevinde PKK'ye azami saygı gösteriyordu. PKK'nin eylemini en iyi biçimde yürüttüğü, sonuçlandırıldığı konusunda hiç kimsenin ve hiçbir grubun kuşkusuna yoldı. Söylenilen yalnızca doğru idi.

HAWAR: Diğer grupların eylem içinde işlevi ne oldu?

AR: Bir defa bunu belirtmek lazım. Diyarbakır Cezaevi'nde bir eylemin sonucu, kesinlikle PKK'nin tavırının ne olduğuna bağlıdır. Bir örnek vermek gerekirse, bir bütünü oluşturulan parçaların varlığı veya yokluğundadır. Bu durumda bir eylemin bir sorgulamaya, yönetime PKK'nin eylem içindeki işlevi ortaya çıkarılabilir. Sonuçta, arabanın motoru, önemli parçaları ve göförü PKK ise, arabanın onları olmasa da yürüyecek parçaları da diğer gruplardı. Sonuç olarak tümüne yakın, yaptıkları, eyleme bir katkı yapmadan uyum sağlamış olmuştur.

HAWAR: Diyarbakır Cezaevi'ne dışardan yüzeyel bir açıdan bakıldığında, direneler ve ihanet edenler şeklinde net bir ayrım varmış gibi görünüyordu. Oysa diğer bazı cezaevlerinde bu iki kutup arasında hem siyasi hareketlerden biresel kopuşlar sonucu oluşan hem de siyasi grup olarak bu iki kutup arasında yeralan bazı konumlar mevcut. Diyarbakır'da ise iki kutuplu görünüşünün nedeni ve ara tabakaların olmadığı gibi bir görünümler ortaya çıkmasının nedenleri (koşulları) nelerdir?

AR: Bu soruyu sormamız çok iyi oldu. Çünkü, 1983 Eylül'ünden sonra ihanet edenler, bir direneler var denilerek, direnelerin safında gösterilmek istenenlerin tümü aynı durumdaymış, ya da, diren görülenlerin hepsi direnişçiymiş gibi bir izlenim yaratılmış isteniyor, bilinciyle olarak. Böylece bazıları teslimiyetçi oldukları ve pratiklerini saklamak istiyorlar. Görünürde duvarlarını saklayabilseler de öze bakıldığında onların değilirdi. Kaldı ki, bir olgu doğru ve sağlıklı değerdendir. İçin deri zaman kesitinde görülmüş de — Bu görünüm bazı nedenlerle öze saykallabilir — olgu sağlıklı değerdendir. Kendi içindeki bütünlüğü olan bir süreci idare etmek gerekir. Diğer grupların 1983 öncesi tutumlarına raporlarımızın 1981 ile ilgili bölümlerinde değinmiştik. 1983 Eylül'ünden sonra direneler ve ihanet edenler biçiminde bir ayrışmanın gözükmesinde temel neden; PKK'nin o dönemde talep edilecek hakların azamidesi ve bunları itiraf etmeyen herkes için istiyor, direnişin tümüne yakın yükünü omuzluyor, azami ve herkes için olan istiağni direnişin ödününe koyuyor olmasındandır. Diğerlerinde, yukarıda altıncı çidğimizdeki yönüyle başarılı olduğu için konumu farklı gözetirken bir ayrışma olmuştur. Direnişçilerin mizin tüm kitleyi koruyan ve ona

saldırıyor göğüsleyen bir anlayışla yürütüldüğü için, fazla direnme gücü olmayanlar için de direnişin safında gözükme olanağı doğuyordu. Yani önde farklı olanlar, direnme gibi bir kavgalara olmayınlar, PKK'nin direniş çizgisinin yarattığı şemsiye altında kendilerini gizleyebiliyorlardı. Gerçek ise, katliamsı gözüktükleri direnişte silik olarak bir köşede direnişin nasıl bir şey izlediğini beklemişler, ya da direnişin seyrine göre her an direnişin safından gözükme kurtulmak için hazır beklemişlerdir. Nitekim Ocak direnişinde bu eğilim güçlü bir şekilde kendini göstermiştir. 1984'ten sonra konulmak istenen direnişlerde sürekli direniş engelleme yolunu seçmişlerdir. Ve direnilerin olmaması için bir havadan gerekçeler ileri sürmüşlerdir: Engelleyecek güçleri olmadıkları için de sürekli olarak "dirençleri bize dayatıyorlar" yaygarasını ve feryadını yükseltmişlerdir.

disinin uygun gördüğü zamanda ve zemine saldırıyor soku. Sömürgeci Eylül'ü öncesini sürdürmek için, Eylül'de yapmadığını Ocak'ta yaptı. Eylül'de olması gereken çatışma ve savaş Ocak'ta oldu. Ocak ve Eylül direnişlerini araya kesinti girmiş tek bir direniş biçiminde görmek gerekiyor.

HAWAR: Ocak direniş nasıl başladı?

AR: Bir koşuşturma askerler, koşullarına konuşmaya müdahale edince, havalardan indirilen gardiyanlar çıkarılması için protesto mahiyetinde havalandırma yapılmıyordu. Gardiyanların bu müdahalesini protesto daha sonra aşamalı olarak diğer koşullar tarafından da gerçekleştirildi. İdare sorunu çözme yasaı yapılmıyordu. "Ben konuşmalarla yavaşla ederim." tutumunu sürdürürken, bu protesto sorunun çözümü için havalandırma yapılmıyordu. Genel kararına dönüştü. Eylül'de savaş alanından geri çekilen sömürgeci ler utak

ründen sözlerle, sömürgeci lerin genel politikasını belirleyen nedenleri ve sonuçları basit olaylara bağlıyorlardı. Örneğin, bir esas duruş dayatmasını görmüyor ama, bir tutuklunun bir gardiyanla kişisel tepkisini, olayları başlatan nedenlerden biri olarak görüyorlardı. Nedenler her zaman idarenden kaynaklanıyordu, tutuklulardan kaynaklanıyordu olarak görüyorlardı. Açıkta ki, her zaman olduğu gibi bu tavırlardan ortaya çıkan politika şudur: Düşman ne kısıtlarsa kısıtların geri çekelim, elimizde nelemin kalıncakları onların insafına bırakalım. Yanıylı bir yaşamı istiyorlardı ama iyi bir yaşamın gerektiği bedeli göze alıyorlardı.

HAWAR: Bir direnişin sömürgeci lerin baskısı sonucu kitlede önemli oranda kopuşlar olduğu takdirde Eylül kazanımların bu yönünde yitirilmesini tehlikeli sayıyormuydu?

AR: İdarelerin saldırısı ve temel politikası 1983 Eylül'ü öncesine dö-

Barikatların kurulmasından bir gün sonra ise, sömürgeci ler bu defa elbiseleri getirip, "bunları giyeceksiniz" diyerek, koğuşların önüne baktılar. Ne onların programına uyan, ne de elbise giyen kimyayınca önlerinde tek yol kalmıştı. Bu da barikatları aşıp herkesi içine alarak değil, tutuklulardan kaynaklanıyordu olarak görüyorlardı. Barikatlar sürerken, bir savaşta barikatların ardındaki direnişleri yitirmek için kullanan yöntemler uygulanmaya başlandı. Tam bir hafta hiçbir tutukluyla yiyecek, içecek verilmedi. İtfaiye hortumlarıyla tüm koğuşlara suşun soğuk zamanında güncere ve saatierte yazıkla suşu. Bununla direnişçiler bükün, yukusuz ve soğukta bırakılmak isteniyorlardı. Saldırıya geçilince barikatların kolayca yıkılması amaçlanıyordu. Kullananlar diğer bir baskı yöntemi de, günün 24 saati insanı çıldırtacak yüksek tonda Türk kahramanlık türkülerini yerleştirtiler onlara hoparlörden çalınıyordu.

HAWAR: Barikatlar dışında bu baskı ve işkencelere karşı diğer direniş yöntemleri ne oldu?

AR: Baskı ve şiddetli durdurmak için, barikatlara azgınca saldırıp işkence uygulanmasında gelişmesi ne son vermek için tüm orucu başlatıldı. Bununla kısmende olsa baskıları ve işkenceleri frenleyebileceğimizi, uzun vadede ise durdurabileceğimizi düşünüyorduk. Ne var ki, baskıların dozunda hiçbir etkisi olmadı. Güç müddet daha da artarak sürmeye devam etti. Fakat zaman geçtikçe vahşice baskıların azalmasında önemli rol oynadı. Direniş her an bırakabilecek reformist teslimiyetçi grupların bu şemsiye altında direnişin peşinden sürüklenmelerini sağladı.

HAWAR: Bu yöntemlerin yandaş kitlese açlık grevi neden uygulanmaya sokulmadı?

AR: Kesin olarak barikat direnişine geçmiştik. İdare bir hafta ne emek ne yemek verdi. Diyarbakır Cezaevi'nde o koşullarda tüm orucu ve benzeri üst düzeyde eylem biçimleri dışındaki diğer eylemler etkisiz kaldı. 1980'den o güne kadar kitlede yoğun bir tahribat olmuştu. Eylül'den sonra birçok noktada oluşan bu tahribatı giderecek koşullar sağlamıştı ama akabinde Ocak direnişinin başlamasıyla bu tahribatı giderecek zamanı ve kitlelerin sokulanması istediğimiz anlamda elde edemedik. Bu nedenle ve yaranı konusunda da kuşku duyduğumuzdan diğer eylem biçimleri yerine direnişin motoru olarak tüm orucuya barikat direnişini, barikatların yıkılmasından sonra da tüm orucunun yanında kitlese fiili direniş uygun gördük. Zaten tüm orucuna çok geniş bir katılım olmuştu.

HAWAR: Belirttiğiniz direniş yöntemlerinin tespitinde yaşanan teslimiyet döneminin etkisi oldu mu? Olduysa nasıl oldu?

AR: Mutlaka bazı kaygıların direniş yöntemlerinin tespitinde başlı başına belirleyici olmasa da etkisi oldu. Örneğin barikatın seğirmesinde 1981 direniş kitle ile öndertildi ayrıştırmaya her gün kitleye fiziki işkence yapılmasında etkilerinin payı olmuştur. Ayrıca 1981 direnişinde kitlese açlık grevinin etkili olmaması, Ocak'ta süresiz belli olarak bir açlık grevinin gerçekleştirilmesinde en azından etkiliyici olmuştur.

Eskişehir Cezaevi'nde 21 Mart Newroz günü...

HAWAR: Eylül sonrasında Ocak direnişinde olduğu gibi vahşi bir saldırının gelebileceğinin tahminleri size yapılıyor muydu?

AR: Sömürgeciğin, kazandığımız hakları silindirmeyi çok iyi biliyordu. Uygun bir zamanda eskisi gibi olmasa da denetim ve psikolojik hakimiyetin kendilerinde olacağı bir baskı düzeni kurmak isteyeceklerini düşünüyorduk. Bu nedenle de, politikamız ve tutumlarımızda Eylül kazanımlarını korumak bizde refleks olmuştu. Eylül'ü öncesinde vahşet, bu refleksimizi çok duyarlı ve güçlü kılıyordu. Buna rağmen Eylül direnişimizdeki başarının öncelikle kolaylıkla kitlede, bu şiddetle bir saldırı geleceği gerçeğini gözardı ettirmişti. Ancak örgüt olarak istenilen düzeyde olmasa da bir saldırıya karşı politika ve yöntemler konusunda hazırlığımızı yapıyorduk.

HAWAR: Eylül ve Ocak arasındaki farklar nelerdir?

AR: İlk önce bunu belirtmek istiyorum: Bu mücaddeleyi iki ordu arasındaki savaş gibi görmek şöyle denilebilir. Eylül direnişinde sömürgeci ler, karşısındaki ordunun gücünü görüp kazanmanın zorluğunu ve vereceği kayıpların fazla olacağını düşünerek kendi gücünü birkaç ufak muharebeyle derinleşti. Ocak'ta ise düşman, ordusunu düzenleyerek ken-

bir şeyi bile baskı ve şiddetli tirmandırarak araç olarak kullanıyorlardı. Tutukluların kabul etmeyeceği bilindiği halde "esas duruş" istendi. Son olarak da kesin tepki göreceği bilinen ve bir direnişe neden olacak dayak ve işkenceye başvurulunca direniş başladı. Direniş şöyle başladı: Tek tek olaylar bizce, genel olarak yaşama geçirilecek bir politikanın parçaları olarak görüyorlardı. Son olarak görüştürme kadralara jop, kalas, tekme-yumrukları toplu saldırılarına derhal karar alınarak sloganla karşılık veriliyorlardı. Daha doğrusu bu sloganı protesto düşmanın ilan ettiği savası karşı anlama gelecekti. Zaten daha önce alınan kesin bir kararla işkenceyi ve baskıların ne koşula olursa olsun kabul etmeyeceğimizi ve derhal karşılık vereceğimizi herkese bildirmiştik.

HAWAR: Sömürgeci lerin çeşitli olayları bahane ederek ya da bazı dayatmalar yaparak havayı gıcıklaştırmak bir direnişe neden olamaz ortami hazırlarken diğer siyasi gruplar durumu nasıl değerlendiyorlardı?

AR: Başından beri teslimiyetçi çizgi izleyen gruplar geçmişte olduğu gibi kısıtlama, baskı ve işkencelerin kaynağını sömürgeci lerin politikalarına arayacaklarını, şu şöyle olsaydı, bu böyle olsaydı sömürgeci ler böyle yapmazdı. tü-

nüştü. Direnilemediğinde sonuç kesinlikle 1983 Eylül'ü öncesine dönmek anlamına gelecekti. Buna boyun eğmek intihar ve yokoluş olurdu. Boyun eğmenin geçmişte yarattığı sonuçları biliyorlardı. Bu durumda, kabul edilemezdir ki, başları olasığının en azıylı olanı bile direniş yapmaktan çok daha iyiydi.

HAWAR: Görüşte arkadaşlara saldırılması olayından sonra hemendiren kararının alınarak yaşama geçirildiğini belirttiniz. Sömürgeci ler bundan sonra baskı ve işkenceyi hangi aşamalarla ırmadılar, azaltın tepkisi ne oldu?

AR: Biz, yukarıda belirttiğimiz gibi bir saldırıya karşı sloganla karşılık verdik. Ertesi gün idare daha önce hazırlayıp planladığı Eylül'ü öncesine dönüştü dayatan bir gündü. Yaşam programını, tek tük koşullar gezerek okudu. Bundan sonra cezaevinin düzeninin böyle olacağını belirttiler. Program kesinlikle 1983 Eylül'ü öncesine dönüştürmüştü. Bu hedef, kullandıkları araçların ne olacağını da belirledi. Çünkü bu politika ve cezaları düzeni vahşice bir şiddet ve işkence uygulanmadıkla yaşama geçirilemezdi. Bunun üzerine baskıları durdurmak, onların yaşama geçirmek istedikleri politikalarını öngördüğü şiddet araçlarını etkisizleştirmek, bir bütünlük halinde ve üst seviyede de direniş sürdürmek için koşullarda barikatlar kuruldu.

AR: Devrimler zaman zaman yenileri abgelirler. Çok zor durumlara düşebilirler, bazı olanaklarını kaybedebilirler; ancak, teslimiyete düşmek çok kötü bir şeydir. Devrimler, bunlarayla gelmekle içi her çabayı, fedakarlığı göstererek, can ve can vermeyi göze almalıdır. Teslimiyet kadar kahredici, yokedicidir, birçok şeyi, değerli tüketici konum yoktur. Teslimiyetten çıkışın yanı bından kurtulmak için gösterilecek direnişin bedeli, teslimiyete düşmekle içi gösterilen direnişin bedelinin kat kat ağırdır. Hele direnmeden teslim olmak, bunam yaşayışları olarak kabul etmek ise her zaman ve her koşulda lanetlenmesi, teşhir edilmesi gereken bir durumdur. Diyabiliriz ki bizim reformist teslimiyetçileri yanlış yaşıdığı budur. Teslimiyete düşmekle içi ve teslimiyetten kurtulmak için tarih, direniş çizgisi ve direnişin başka bir yol bize göstermemiştir. Bizim yolumuz da her zaman tarihin gösterdiği yol olmalı ve olacaktır.

Zindan direnişçiliği üzerine Parti Önderliğinden seçmeler

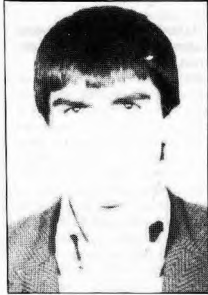
Biz, önemli dönemlerde verdığımız şehitleri, yolumuzun önündeki engelleri düzenleyenler olarak değerlendirdik. 12 Eylül faşizmine karşı zindan direnişçiliğinde bir **Mazlum**'un, daha sonra **Hayri'nin**, **Kemal'in** direnişçiliğini, gerçekten ölüme yaşam arasında kurulan en sağlam bir köprü, yani faşizmin dayattığı ölüme, direnişçiliğin ulaşmak istediği yaşam arasında sağlam bir köprü olduğunu belirtirdik. Ve bu köprüde yürümenin, yani gerekirse faşizme karşı ardarda şehitler vermenin, başarı kazanmanın yolu olduğunu da söyledik. Köprünün, sonuna kadar açılmış olduğunu da belirttik. Yani faşizmin alabildiğine kananlık, uçurumu ve "yaklaşırsanız yerle bir olursunuz" diye bizi korkuttuğu yola doğru giderken, bize bir köprü gerekiyordu. İşte zindan direnişçiliğinin ve şehitlerinin anlamı bu kadar büyüktür ve bu büyüklük tam da siyasi bir değerdir. Bu, aynı zamanda mücadelemize büyük bir siyasal destekler de. Daha da ötesinde, mücadelemizin kazandığı siyasi bir zaferdir. Birkaç kişi düşmanın ordularıyla fiziksel olarak savaşarak onları yenmeyi başarmışlardır.

Zindan direnişçiliği, uzun tarihliklerinin peşpeşe ancak izah edilecekleri, hatta izah etmekte epey zorlanacakları bir durumdur. O koşullarda verilen bu savaşım belki de insanlık boyunca çok az insana nasip olan bir dayanma gücü ile gerçekten çok az kişinin başarılacağı bir savaşımardır. Ve bu savaşım verilmiş ve başlatılmıştır. Dolayısıyla, bu şehitlerimizin PKK'lislemede, PKK'yı direnişçi bir güç haline getirmeye, daha sonraki direnişçi belirlenimdeki yerleri her türlü değerlendirmenin üstündedir. Ve burada gerçekten yenilen, gerçekten ölümlü darbe alan faşizmin kendisini derken, yine daha sonraki direnişimizin de yükselişinde tanık olduğumuz yaşama bakarak bunları belirtirken, tamı tamına hakkettiği söylenemez. Burada ki gerçek "**Direnmeğe Yaşamaktır**" sloganında ifadesini buluyor. Faşizm, her şeyiyle bazı insanları, bunların şahsında bir hak teslim almak istiyordu. Partiyi ve giderek halkı yeniliğe götürür, bunun yerine yeniden kendi o kör kananlık ve haksızlıklara örülü geleceğini kısıtlı devam ettirmeye çalışıyordu. İşte böyle bir anda faşizmin bu biçimdeki hakimiyetini, o kendine son derece güvenen ve yuzyıllardan beri de hep böyle getirdiği geleceğini zindanlarda da kendi adına zincirleme bir gelişmeye tamamlamak istediği en kritik bir anda bu direnişçi gelmiştir.

Eğer büyük bir başarıya ulaşmış isteniyorsa, bu durumun parçalanması gerekiyordu. Zindan direnişçilerinin anlamı, işte burada ortaya çıkıyor. Bunlar gerektiği anda TC'nin bu yapısını parçaladılar. Dolayısıyla burada yenilen sadece TC iktidarı değildir; TC'nin şahsında en son kesitlere kadar yetkinleştirilmiş olan bir despotizmin de canalcısı bir darbe yemesi ve bunun en temel halkasından kopmasıdır. Tabii ki, zincir en temel halkasından koptu mu, onun artık fazla bir iş görmesi, tarihte sürebilişini sağlaması mümkün değildir.

Eğer zindan direnişçiliğinin an-

lamı üzerinde daha çok düşünülürse, bu direnişçi geleceğe yansıtlımının büyük bir örgütlülük olayı olduğu da kavranır. Biz bu gelişmeyi, siyasi ve silahlı faaliyet başta olmak üzere, her türlü araçla temin etmeyi başararak, göreceği ki, bu halkın parçalanması,

Mazlum DOĞAN

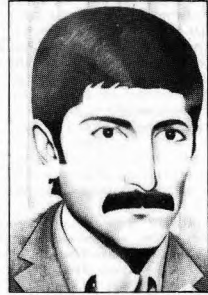
aslında bir yılı aşkın bir despotizmin ölümlü darbe almasıdır. Ve bu en büyük savaşlardan birisinin halklar ve özgürlük adına, Partimiz tarafından kazanılması da demektir. Tabii yine bu konuda daha önce de belirttiğimiz gibi, onların aducuları olan bizi, bu görevi böyle anlar ve yaparsak, bu böyledir.

Dönemin koşulları içinde yapmamız gereken en doğru şeyin, direnişci biraz daha yakıcı kılmak ve şehitlerimizi fazla açmamak olduğu, bunun için de daha fazla gücümüzü ölüme taşımak, ellişahı savaşım daha da geliştirilmesini sağlama, Nitekim altımlık, her türlü engellemelere rağmen gerçekleştirilmiştir. Bu altımlık, başlangıçta şehitlerimiz kadar, bu zindan şehitlerinin anlamına bağlılığın da ertelenemeyen bir görev borcu olduğu biçiminde bir anlayış ürünüdür. Diğer bütün faaliyetlerimiz bir hazırlık barrettir. Yani, silahlı donanım, eğitim ve diğer örgütsel görevlerin tümü bu anıları canlı ve somut yaşatmak için yerine getirilen görevlerdir. Yeni dönem, kendi başına bile ulusal kurtuluş için, en temel öne hazırlık aşama olduğunu görmek ve tabii ki, bunu da şehitlerinin anlamına temelde bağlılıkla izah etmek en doğrudur. Zaten yapılan da budur. Bazıları bunu çok değişik anlamak, yorumlamak ve uygulamak istedi. Fakat bizim olanca gücümüzle, bu olayın üzerine böyle yürülmeye bağlılığın yine doğru bir örneğini verirken, gelişmelerin de önünü bir kez daha açmıştır. Eğer bu şehitlerimizi, zindan kanarlığından baskıyı yitirmek istemiyorsak, gerçekten çok anlamlı işlerin yapılması gerekiyordu. İşte yapılan anlamı işlerden birisi de budur. Hatta zindan şehitlerinin direnişinin büyük anlamına diğer biçimler ve dışarıdaki direniş haklarında, içinde bulunanların bile yapamadıkları değerlendirmeleri yapmaları, bundan sonra çok karmakarışık, görevleri tesbit etmeleri, bütün eleştiriler yöneltmeleri vb. yerleri bunlar ne anlama gelir? Direnişçilerin kendi eylemlerinin canlı canlı yaşadıkları ve bunu yansıtmada ne kadar gerçeğe yakın olduklarını gösterir.

Bütün tarihinde görüldüğü gibi

TC, milyonlarca insanı katletmiş, hepsinin ağzını kapamış, tarihe hiçbir iz de bırakmamıştır.

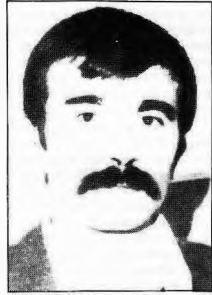
TC'nin böylesine gerçekleri ortasına atması karşısında, yakın dönemde karşı sosyalistler, ileriler bile suskun kalmıştır. Yani TC, yaptıklarının hesabını vermemiştir.

Mehmet Hayri DURMUŞ

İşte bizim burada gerçekleştirdiğimiz ilk defa tarihin bu biçimde faşizm lehine açmış durdurmak ve bu rejimin yaptıklarını yinane kar olarak kalmayacağına göstermek. Böylelikle de halkların belki de yıllarca süren tarih üzerindeki o çarpılmışlığı her de ağzını kapatarak, gözlerini kör ederek, yaptıkları çarpıtmaya son ver vermek halkların doğru evlatlarının, şehitlerini, halkları yaşatan ve asla yenilmeyen değerler olduğunu göstermek ve bunun böyle olduğunu kanıtlamaktır. Tabii bu da en ciddi devrimci görevlerden birisinin başarılması anlamına geliyor. Eğer 12 Eylül faşizmi bağlı olduğu

muş zindanlar da yitirilmeye son yol açacaktır. Hemen şimdi bir konuyu hatırlatayım. Bu devrimcilerin anıları üzerinde hem de onların ve yakınları tarafından bugün içine düşülen tasfiyecilik, hatta geçmişine lanet getirme, "teröristler, şöyle ağır hareket ettiriler, bizi zor duruma

Kemal PİR

düşürdüler, yaşamı zehir ettiriler" vb. deyiş faşizme aynı ağız konuşan ve hatta ona alpakça teslim olmaya kadar işi vardin ve pişmanlık göstericisine, "demokrasi geliyor, biz geçmişte hata yaptık" diyecek kadar da anılara ihanet edenlerin verildiği, gözükara bir gelişme göstermektedir. İşte bizim faşizme başarı imkanı tanımamamız, şehitlerin anısına karşı bu tip sapkıllara ortaya çıktığında karşılarına dikilme imkanı, sağlamlık ve bugün bunu önemli bir noktaya kadar da götürülmeye her türlü değerlendirmenin üstünde bir anlamı olan büyük başarıdır. (Aralık 1987)

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş

atalarının o tarihine benzer bir başarıyı bizim pratikliğimiz karşısında da elde etmiş olsaydı, yalnız PKK adına değil, halklar adına çok büyük bir kayıp gercekleşmiş olacaktı. Yine zindan direnişçiliği, o nunla ilgili ve etkisi altında gelişen ve zindanlarda da bulunmuş olsaydı, yalnız 12 Eylül faşizmi kendisini siyasi alanda başarılı kılmayacaktı, kör bir kananlık, her türlü haksızlık ve zulümlere ibaret olan bir despotizm geleceği de başarıya devam edecekti. Bu en de yakın bir örnek olarak Türkiye'nin ilerici gençlik hareketlerinin ve bizim de gerçekten küçümsememeyecek çabaları-

tiye sahip çıkan bu yoldaşlar, aynı zamanda düşmanın geliştirmeye istediği oyunları da boşa çıkarmışlardır. Diyarbakır zindanlarında 5 yıldır eşi görülmemiş bir lekence yaşamalarına rağmen, 20 bin sayfaya yakın bir savunma yapmışlardır. Bu Kürdistan tarihinde bu düzeyde ilk defa gerçekleştirilen bir savunmadır. Kitlel bir güçle en yığıt bir direnişçilik sergilenmiştir. Bu savunmanın sonuçlarına yoldaşlarımızın sloganlarıyla verdikleri karşılık, aynı zamanda Pişmanlık Yasasının yitirmesine de yol açmıştır. Bu yoldaşlarımız, Al Yasasına ve Pişmanlık Yasasına karşı direnişçi dayatarak, sömürgeci mahkemede bu eylemlerini bir gösteriye dönüştürerek, Kürdistan tarihinde en büyük meydan savaşlarından birini de böylece kazandılar. PKK'nın sloganlarının yükseldiği bu eylemde kazanan PKK'nın adı olmuştur. (Nisan 1986)

Diyarbakır zindan direnişçileri yeni bir dönem daha görmeli bir direnişçi aşkı buluyorlardı. Tu-tarı, sorumlu devrimcilik, en zor koşullarda da yaşasa, zafer kazanmasını bilir. Bu 8. yıl direnişçinin ispatladığı temel hakikatlardan birisidir. Cezavelerle yoldaşlar, belki de tarihin kaydetmediği en a-massız koşullarda, en uzun süreli bir direnişçi, önemli bir başarıya ulaşmış bir noktaya getirmişlerdir. Bu, kendiliğinden ortaya çıkmış veya bazı hapishane koşulları-nı düzeltmek için getirilen bir direnişçi değildir. Tam tersine, şanlı hak savaşımının özümlüce dö-nemini güçlü karışımak, ona ken-di şanlı direnişçilerine yarışır bir katkıda bulunmak için bilinci ve planlı bir şekilde geliştirilmiş ve böylelikle en zor koşulların devrimciğinin nelerine kadar olabileceğini ortaya çıkarmışlardır. Bunun çok şanlı bir direnişçi olarak görmek gerekiyor. Çünkü bu direnişçi, koşu-lar ister isteye, isterse aleyhte olsun devrimci iradenin nasil bir mücade-le yürütmesi gerektiğini bir kez daha hem de en görmeli bir biçimde ortaya koymuştur. Ayrıca bu direnişçi, devrimci olmanın bu temel kıstasının en güçlü karşılığını ver-miştir ve aynı zamanda da bu dö-nemin bir tamamlanmış olmuştur.

Onlar, gerçekleştirdikleri bu kısa vadeli son direnişçi ulusal kimliği resmi düzeyde düşmana itiraf ettiriler. En üst düzeyde bizzat faşist askeri rejimin başı **Evren ve Özal** bile bunu kabul etti-ler. Yine Milli Savunma Bakanlığın-yı yaptığı açıklamaya ve muhalefet partilerinin de en azından bunları kabul etmeleri, bu direnişçi gör-kemliliğini göstermektedir. Ortaya çıkan bu sonuç, yani siyasi rejimin bütün resmi temsilcilerinin adeta başka celerinin olmadığı bile-rek, bu gerçek kabul etmek zorunda kalmaları, ulusal direniş-tarihinin önemli bir aşaması: onun bir sonucu ve yeni bir dönemin başlangıcıdır. Bundan öngörüle-niye ve çarlıkca epey ders var. Bu, özellikle insanlığın ulusal kur-tuluş için ve her türlü köleliğe karşı direnmede izlemesi gereken yolu, bunda iddialı olanların nali yaşama-ları ve neleri, nali yarat-maları gerektiğini ortaya koyuyor. Bu, elbette buna yol açan Partinin ideolojik-siyasi çizgisi kadar, onu doğru uygulamaları ne demek olduğunu da çok açık ortaya çıkarıyor.

ONURUN ABİDELERİDİR YAŞAMAK İÇİN DİRENEN VE ÖLÜMLERİN ÜZERİNE YÜRÜYEN SAVAŞ ESİRLERİMİZ...

"Biz yaşama, uğruna ölmesini bilecek kadar seviriz..." (Kemal PİR)

"Gidin Vietnam tarihini okuyun ve daha kötüsünü düşünün; işte durumumuz budur." Bu sözler, Kürdistan halkının büyük önderlerinden **M. Hayri DÜRMÜŞ** yoldaşın Diyarbakır zindanında ziyaretçisinin "**Durumunuz nedir?**" sorusuna verdiği karşılıktır. Uluslararası Af Örgütü, işkence ile ilgili yayınladığı bir raporda tüm dünyaya uygulanan 100 turlü işkence olduğunu belirtiyordu. Ve aynı raporda, Türkiye devletinin ise bu 100 işkence türünden 70'ini uyguladığı açıklanıyordu. Bir de faşist cezaevlerinde tümünden dışarıya kapalı uygulan işkence türleri de bu sayıya eklenince, Türkiye sömürgeciliğinin zindanlarda uyguladığı barbarlığı ve ağız torbeye dündeş çok ender rastlandığı sonucu ortaya çıkaraktı.

yoldaşların büyük ölüm orucunu başlatmaları, direnisi teslimiyet ve ihanet parçalaması rolünü oynayacak.

Günümüzde, onurlu zindan direnişleri toplumun tüm duyarlı kesimlerini harekete geçiriyorsa, teslimiyet ve ihanet karşı o dönemde ölümüne atılan direnişin tohumlarını oturtur. Açık ki, burada belirsiz, hedefsiz ve belirsiz sonucu gündeme gelen bir ölümün bahsedilemez. Bu ölüm-leri soylu ve onurlu yaşamın bedeli olarak görmek gerekir. **Kemal PİR** yoldaş, ölüm orucuna yattığı günlerde, "Bazı bedbahtlar yaşamdan baktığımızı söyleyecekler. Oysa biz, yaşama seviriz. Öyle çok seviriz ki, uğruna ölmesini bilecek kadar" şeklinde anlamı büyük olan sözler dile getiriyordu. Bu

özgür ve bağımsız geleceğimizden bir parça olduğundan, — böylese bir ölüm— gururla karşılayacağız." **Mehmet** yoldaş, bu tür ölümünün anlamının kavranması halinde, en azından yaşamak kadar değerli olduğunu belirtiyordu.

Mehmet yoldaşın bu sözlerinde, ölüm, doğru devrimci ve soylu yaklaşımı bulmak gerekiyor. Bir özgürlük savaşçısı için ölümün değil, en çok fiziki ayrıltıkları bahsedilebilir. Çünkü özgürlükçü kişiliklerin yaşamı, tümün özgürlük mücadelesinden ibarettir. Halkların özgürlüğünün sağlanması mücadelesinde düşünen olmazlar, ölümüşleşirler.

Hele faşist Türk sömürgeçliği gibi, çadırsı sömürü, baskı ve halkı kendi denetiminde tutmak için ölümü sürekli silah olarak kullanı-

maşkin ve acımasızdı ki, ya teslimiyet ve ihanet ya da direniş ve yeniden var olmanın başka üçüncü bir yol tanımıyordu. Bu anlamda Kürdistan halkı, belki de yaklaşık üçbin yıllık tarihinde ilk kez böyle- sine ciddi, tarih önünde hesap vermek gibi zorlu bir sınavla karşı karşıyaydı. Tarih bu kez bir halkın sorumluluğunu PKK'nın savaş tut-saklarına yüklemişti. Mazlum yoldaş, teslimiyetin giderek geliştiği ve artık buna 'du' demenin zorunu lu bir görev olduğuna biliyordu. Aynı şekilde, amansız düşmandan aman almadan, azmin ve ıradenin yıkılmaz gücünü göstermek gerekir diyordu. Bugüne kadar hep "dandik ama, henüz tam gelişmemiş" olamadık. Direnişimizde bir eksiklik vardır. Teslimiyeti "durdurmak, Parti kişiliğini ve burumuzu korumak, böylece halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini bir de burda, bu koşullarda temsil etmek için artık ölme, ölümü kucaklamak gerekir" diyor- du. "Başka türlü direnişi teslimiyete egemen kılmanın yolu kalmamıştır." Direnen kitleye ve tüm kadro ve savaşçılara direnme gücü, azim ve kararlılık, moral ve cesaret nasıl verilebilirdi? Bunun yolunu açmak gerekir diyordu. Ve Mazlum yoldaş yaptığı bu sorumu ve bilinci tesbitin gereklerini başka bir arkadaşın beklemeye ilkin kendisi yerine getiriyordu. İşte Mazlum yoldaş, bu tarihsel eylemiyle 1982'nin 21 Mart gecesi bir meşale gibi yanıyorsa, yoldaşlarına yol gösteriyor, direnen Partisinin ve halkının geleceğe olan gücünü umudunu yaşatıyor, mutlak özgürlüğü müdeleyerek ölümüşleşiyordu.

Gerçek olan diğer bir nokta ise, ölümün üzerine yürümenin kolay ve cesaret etmenin sıradan bir olay olduğudur.

nusudur. Son direnişte, faşist rejim- inin Adalet Bakanı **Oltan Sungurlu**, yaptığı açıklamalarda, direnişi kararlılıkla yüterten için, "Bunlar ölme istiyor, elimizde bir şey gelmez" temasını işlerken; Türk sömürgeçliğinin Başbakanı, "Te- deviyi kabul etmeyen ölür" diyor- du. Bu demelerden bile, sömürgeci egemenliğin insanca yaşama ne kadar düşman ve saygısız oldu- ğu görülebilmektedir.

İşte, Eskişehir Cezaevi'nden — açık grevinden— PKK'lı savaş esiri **Cevdet İnak**'ın gönderdiği mektubun bir yerinde belirttiği, faşizmin alçakça demagogisine en iyi cevaptır:

"İnsanlık onuru, her şeyin üstesinden gelip ve onuru korumak için de üstün bir ırade gerekir. Bu ıradeyi de kendimde görüyorum. Belki de bu sana yazacağım son mektubum olacak. Bu biçim söz dem, şartlar bunu dayatıyor ve bundan çekinmek, geri durmak; yanımda yitirdiğim, yıllarca birlikte yaşadığım özgü canlarımıza saygısızlık olur. Bu, onlar şahade- te ereren, onlara vermiş olduğumuz söz tutmamak olur ki, bu da soysuzluğun ta kendisidir. Soysuzca yaşamaktansa, yaşamamayı tercih ederim. Onurluca bir yaşamı, insanca bir yaşamı yaşatmak için verilmesi gereken bedel ne ise onu yerine getireceğim. Onurluca yaşamı yaratmak için zorluklara katlanmak gerek. Bu zorluklara da seve seve katlanılır, katlanılır. Yeryüzünde bedelsiz hiçbir şey var mı?"

Evet, PKK'lı savaş esiri yoldaşımızın açıkladığı bu kararı tavır, diğer yoldaşların da duyularını diler getiriyor. Açık ki, savaş esiri yoldaşlarımızın zindanlarında ölüm- leri pasahası işgittikleri açık grevi ve ölüm orucu direnişleri soysuz yaşamla soylu yaşamın

Adnan Yücel, S. Batır, M. Emin Aslan, Mehmet Ayıçık, Ali Demir, Temo, Kazım Türkkan, Gani Alkan, Halel Çarpar, Koçer... Orhan... Cozayır Salih Kubat, ... Canide Sener, Ali Tame, Mevlude Acar, Mahmut Aslan, Halel Çarpar, Abdullah Aslan, Mehmet Yıldırım, Ferhat Gümbüşoğlu, Ahmet Bayık, Süleyman Aslan, Hidir Kırmızıgözü, Zeki Koyun, ... Mehdi Aslan, Emine Turgut, Keçi Kayra, ... Nesim Kılıç, Yusuf Onat, Sakine Canaz, Ali Zengin, Hüseyin Barış, Bekir, ... Reşit Üper, Şemsettin Çelik. (Diyarbakır Cezaevi)

Zindandaki yoldaşlarımız, en çadırsı yöntemlerin yürürlükte olduğu; teslimiyetin ve ihanetin fırtına gibi estiği koşullarda boğulmak, Kürdistan ulusal kurtuluş devrimini temsil edebilecek için en katlanımlar zorlukları pasahına büyük fedakarlıklar göstererek zaferlerin çizgisine ulaşabilmeyi başardılar. Her türlü madde gücüne olanak- rından yoksun olarak, yüreklerinde ki azim, kararlılık ve beyinlerindeki ulusal kurtuluşcu direniş düşüncesiyle büyük ve tarihi direnişler sergilediler. Teslimiyet ve ihanet politikasını boşa çıkarmak, ulusal kurtuluş mücadelesinin zindanların kararlılığına ulaşmasını engellemek uğruna, insanın yüreğinde ve beyininde biten ne varsa, onu sonuna kadar gerçekleştirmeye çalıştılar. Yaptıkları her şey, gösterilen büyük ırade gücü ulusal kurtuluşun zindan pratikliğinde işlevi yapıldı. Bunun için hiçbir fedakarlık, özveriye kaçınılmaz ve ölümün ise hiç korkulmadı.

Zindanlarda ihanetin at köştür- düğü döneme, savaş esiri yoldaş- larımıza dayatılan, "Ya teslim ol ya ihanet edersen, ya da dursun"du. Tabii bu politikanın başarılı sonuç vermesinde ölüm silahı bir motor rolü oynuyordu. Bu ihanet dayatma silahı geri tepilmeye, direnişin ate- şine dönüştürmek gerekiyordu. **Mazlum DÜRMÜŞ** yoldaşın 21 Mart gibi tarihi öneme olan bir günde yaşamını ortaya koyması, zindanların kopkoyu karıştırdığı direniş kivilciminin çıkılması idi. Yine Dörtler'in kendilerini yakması ve ardından **Hayri, Kemal, Akil ve Ali**

sözler aynı zamanda, ölümünün yaşamdan baktıkları için değil, yeni bir yaşamın yaratılması ve ulusal kurtuluş devrimimizin ilerletilmesi için olduğunu ortaya koymaktadı. **Kemal** yoldaşın bu sözleri biraz da olsa kavrama düzeyine çıkarılırsa, Türk sömürgeçliğinin "Bunlar ya- şamlarından baktıkları için ölüyor- lar" çarpıtmasının büyük bir sahte- karlık olduğu rahatlıkla görülecek- tir.

Dünya devrimler tarihinde soylu ölümünün örnekleri vardır. Halk- ların kurtuluşu; yeni bir özgür yaşama uğramalarında, ölümünün büyük rol oynadığı, bunsuz ise devrimlerin gerçekleşmediği, tarih bilincine sahip olanların inkar edemeyeceği bir gerçektir. Ölüm tek başına, soylu olarak ele alındığında, dünyanın en korkunç olayı şeklinde karşımıza çıkar. Çünkü yaşamı sonuçlandıran ve onun izlerini tarihin karantınlıklarına göme- rek kaybettiren bir olgudur ölüm. Ancak bir özgürlük savaşçısı için, ölümün aynı rolü oynayacağından kesinlikle bahsedilemez. Özgürlük davalarında ölüm, bu mücadele biçimidir. Son zindan şehitlerimizden **Mehmet YALÇINKAYA** idam cezalı olarak, yoldaşlarına gönder- diği bir mesajında, özgürlük savaş- çısı için ölümün ne anlamı geldiğini şöyle açıklıyordu:

"Özgür ve mutlu bir geleceğe ulaşmak için her fedakarlığa ka- tlanmak gerek. Büyük davalar, büyük idealler ve büyük müde- leler kendine denk düşen büyük zorluklar, acılar, ve eşsiz bir özerlik gerektirir. Ben de ölümü,

bir güce karşı ölümü kahramanca göğüsleyip mücadele vermek ve bu mücadele yolunda düşmek çok daha anlamlıdır. Zindanlarda ve dışarda PKK'lı militanların, bu şekilde ölümü hiçe saymaları, onu kendi mücadelelerinde bir engel olmaktan çıkarmaları, Türk egemenliğinin elindeki ölüm silahını işlemek kılmaştır. Bu kahramanlık bile tek başına, Türk egemenlik sistemine büyük bir darbe olmak- ta dır, onu çok önemli ve hayati bir dayanaktan yoksun bırakmaktadır. Partimizin bu çizgisi, ölümü halkı- mızın yaşam gerekçesi durumuna dönüştürmüştür. Dünyada ölümün bu denli basitleştirildiğine çok az tanık olunmuştur. Açık ki, PKK'nın militanlarına verdiği bu kahra- manlık, ulusal kurtuluş müde- leninde en önemli bir kimli- rinin ise hayati bile edemediği geliş- melerdir.

Demek ki, Partimizin militanları zindanlarda ve dışarda ölümü ku- caklamaktan çekinmiyorlarsa, bu- nu halkımızın kurtuluş davasını geliştirmenin bir gereği olarak gördüklerinden ötürüdür. Bir grup savaş esiri yoldaşımız, Diyarbakır Cezaevi'nden dışarıya ulaştırıldı- rı bir değerlendirme yazılarında bu gerçeği çok anlaşılır şekilde aktarıyorlardı:

"Diyarbakır zindanlarında sa- vaş esirlerine dayatılan teslimiyet ve ihanetin gerçekleşmesi için en incinenden, en kasabına kadar her türlü yol ve yöntem; işkence, baskı, açlık; evet, her şey mübah sayıl- yordu. Seçilecek yol ise son dere- ce açık ve netti. Mücadele o kadar

Boldan sağa (ayaktakiler): İzzettin Orhan, Ferizade Sarıkaya, H. Mehmet Serikaya, Berçel Aslan, Mehmet Acar, Mehmet Kayra, Orhan Aydın, İrfan Yıldırım, Nair Gökşunur, Veynel Kılıç, Cuma Büyükerem, Necmettin Karadag, Mahmut Özbay (Örtakiler): Adem Oral, Şemsettin Kar, Sayettin Aydemir, Ali Toros, Abdurrahman Oral, Ahmet, ... Halli Arilan, Emin Toprak, (Öndekiler): İdris Güllü, Mahmut Bekir, Uluk Bulut, Mahmut Manap, Ömer Geliç, Adnan Aydr, Mehmet Sevgi. (Mazlata Cezaevi)

Zindan direnişçileri yoldaşları- mızın, ulusal kurtuluş mücade- limizin geliştirilmesi, insanlık onu- runun korunması ve zindan koşu- larının yaşanılır hale gelmesi için, tek silahları olan açık grevi—ölüm orucu eylemlerine başvurunca ve bu eylemlerinde ölümüne bir kararı- lılığ gösterince, Türk faşizminin ye- killeri bütün bir iktidarı olduğu için- e girerek, "Bunlar ölme için açık grevlerine başvuruyorlar" diyorlar. Gerçekte ise, çadırsı yaşam dayat- marına karşı, insanca yaşamı kabul ettirme mücadelesi sözkö-

amansız kavgasıdır. Bu gerçeği, hiçbir çarpıtıma, sahtekarca de- magogiyeye yer veremeyecek kadar netlikte olan bir olaydır.

Türk sömürgeçliğinin, "Bunlar ölme istiyor" demagogisinin amacı insanlık onurunu koruyan direniş- lerin kamuoyunda uyandırıldığı büyük saygınlığı gölgelerektir. Her türlü çarpıtma ve gizleme yöntemlerine rağmen, zindan direniş- çilerimizin soysuzluğu kabul etme- yen direnişçi tavır, sömürgeci-faşist rejimin bu türlü sahtekarlığına açıktan açığa gözler önüne seriyor.

